

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě – pobočka v Olomouci rozhodl samosoudkyní
JUDr. Martinou Radkovou ve věci

žalobce: **A. B.**, st. příslušnost: Maroko
zastoupený advokátem Mgr. Umarem Switatem
sídlem Dědinova 2011/19, 148 00 Praha
adresa pro doručování: V Tůních 11, 120 00 Praha

proti
žalovanému: **Ministerstvo zahraničních věcí České republiky**
sídlem Loretské nám. 101/5, 118 00 Praha

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 6. 2022, č. j. 304077/2022-VO, ve věci
nového posouzení důvodů neudělení krátkodobého víza

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení **nepřiznává**.
- III. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- IV. Žádost manželky žalobce I. G. o ustanovení jako vedlejšího účastníka řízení **se zamítá**.

Odůvodnění:

1. Žalovaný napadeným rozhodnutím nově posoudil důvody neudělení víza podle § 180e odst. 6 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění účinném ke dni vydání tohoto rozhodnutí (dále jen „ZPC“) a rozhodnutí Velvyslanectví České republiky v Rabatu (dále jen „velvyslanectví“) o neudělení krátkodobého víza shledal v souladu s § 20 odst. 5 písm. e) ZPC.
2. Žalovaný posuzoval věc podle nařízení Evropského Parlamentu a Rady (ES) č. 810/2009 o kodexu Společenství o vízech (vízový kodex), směrnice Evropského parlamentu a Rady 2004/38/ES ze dne 29. 4. 2004 o právu občanů Unie a jejich rodinných příslušníků

Shodu s prvopisem potvrzuje Bc. A. V.

svobodně se pohybovat a pobývat na území členských států (dále jen „směrnice 2004/38/ES“), která umožňuje omezit tato práva z důvodu zneužití práv nebo podvodu, např. z důvodu účelového sňatku. Žalovaný dále postupoval podle doporučení Komise k lepší transpozici a aplikaci směrnice 2004/38/ES [Sdělení Evropské komise Evropskému parlamentu a Radě ze dne 2. 7. 2009 č. COM (2009) 313 final a 604 final, dále jen „Sdělení komise“], jehož přílohou je Příručka pro řešení otázky údajných účelových sňatků mezi občany EU a státními příslušníky třetích zemí v kontextu práva EU o volném pohybu občanů EU (dále jen „Příručka pro účelové sňatky“).

3. Zdejší soud o totožné otázce na základě předchozí žaloby rozhodl rozsudkem ze dne 4. 11. 2021, č. j. 72 A 54/2020-54, kterým žalobu zamítl. Žalobce podal proti citovanému rozsudku kasační stížnost, kterou NSS odmítl pro nepřijatelnost usnesením ze dne 19. 10. 2022, č. j. 6 Azs 389/2021-49.
4. Žalobce svými žádostmi o vízum vyvolal **první** správní řízení (v roce 2018), **druhé** správní řízení (které soud přezkoumal ve věci sp. zn. 72 A 54/2020) a nyní řízení o přezkum rozhodnutí, vydané ve **třetím** správním řízení.
5. Žalovaný odůvodnil **napadené rozhodnutí** tak, že se jednalo o účelový sňatek. Žalovaný přihlédl k rozsudku zdejšího soudu ze dne 4. 11. 2022, č. j. 72 A 54/2020-54, a zkoumal, zda existují indikativní kritéria, která poukazují na to, že zneužití práv Evropské unie (dále jen „EU“) je nepravděpodobné.
6. Nelze konstatovat, že by žalobce bez problémů získal právo pobytu sám. Jedná se o jedno z pozitivních kritérií, které poukazuje na to, že zneužití práv EU je nepravděpodobné. Žalobce nikdy necestoval do ciziny a ani nikdy legálně nepobýval v členském státě EU. Žalobce v roce 2018 žádal o schengenské vízum na velvyslanectví za účelem návštěvy rodiny a přátel, kde uvedl, že jeho nyní manželku (tehdy přítelkyni) zná rok a jede ji pouze navštívit. Velvyslanectví žádost zamítlo, protože účel a podmínky pobytu v ČR nebyly prokázány, žalobce neprokázal dostatek legálních finančních prostředků k pobytu v ČR a k návratu do vlasti, a protože nebyl prokázán jeho úmysl vrátit se zpět do vlasti. Následně žalobce uzavřel v červnu 2019 sňatek s občankou ČR/EU paní I. G. Žalobce v nové žádosti doložil potvrzení, že vykonává práci fitness trenéra. Nejednalo se však o pracovní smlouvu a žalobce zároveň uvedl, že prodával ojetá auta a pracuje jako řidič pro jednu paní. Jak již uvedl soud v citovaném rozsudku, žalobce nedoložil nikdy potvrzení zaměstnavatele o jeho pracovní pozici, mzdě, ani to, na jak dlouho by mu zaměstnavatel umožnil dovolenou. Z důvodu špatné finanční a sociální situace byl podle žalovaného žalobce motivován uzavřít sňatek s cílem získat pobytové oprávnění v ČR a jeho prostřednictvím v celé EU, z čehož bude případně profitovat i celá jeho rodina.
7. Žalobce v nové žádosti o vízum uvedl, že se s paní I. G. (dále i „manželkou“) seznámil v Moskvě v roce 2013. Dříve uváděl rok 2014. V citovaném rozsudku soud přisvědčil žalovanému, že rovněž shledal rozpory ve výpovědích manželů ohledně seznámení, že pár se neshodoval v důležitých osobních informacích, které se jich týkaly. Věřitelnosti tvrzení manželů, že miní vztah vážně, ubralo i to, že rozpory ve výpovědích o seznámení neodstranili, další přibyly a že pro žalobce data narození manželky a svatby nebyla důležitá. Žalovaný dodal, že manželé se poprvé viděli v srpnu 2017, kdy manželka žalobce přicestovala do Maroka, poté se setkali v lednu, červenci a srpnu roku 2018. Doba návštěv byla v rozmezí od 8 do 23 dní. Poté uzavřeli v červnu 2019 sňatek a od té doby se manželé viděli pouze jednou, a to v březnu 2022. V žádosti však tyto skutečnosti nedoložili. Žalobce doložil k opakovaným cestám manželky do Maroka fotografie, letenky a kopie

Shodu s prvopisem potvrzuje Bc. A. V.

části cestovního pasu s otisky razítek. Podle § 180e odst. 3 ZPC součástí žádosti o nové posouzení důvodů neudělení víza nemohou být skutečnosti, které žalobce neuvedl nebo netvrdil v žádosti o vízum. Správní orgány však přihlédly k minulým pohovorům, jelikož dokreslují skutkový stav věci a sloužily k porovnání uváděných skutečností v aktuálním pohovoru. Vztah žalobce s manželkou před uzavřením sňatku a po něm netrval dlouhou dobu. Sdělení komise definovalo kritéria naznačující účelovost sňatku, v tomto případě dlouhodobost vztahu před sňatkem a dlouhodobost vztahu po sňatku. Manželé nemají úmysl sdílet společnou domácnost, jelikož tak do dnešního dne neučinili, ačkoliv společnou domácnost alespoň po nějakou dobu mohli sdílet.

8. Manželé žádné kroky k rozvíjení vztahu nečiní, protože poslední návštěvy manželky u žalobce byly v červnu 2019 (v době sňatku) a poté až březnu 2022, přičemž za pandemie covid-19 bylo možné cestovat. Absenci úmyslu sdílet společnou domácnost potvrdil i soud v citovaném rozsudku a uvedl, že manželé nepřijali vážný dlouhodobý právní nebo finanční závazek se společnou odpovědností (hypotéka na bydlení, úvěr a podobně) a neměli společné bydliště nebo domácnost po dlouhou dobu. Žalobce ke kritériu uzavření dlouhodobého právního či finančního závazku poznamenal, že k žádosti o vízum předložil nájemní smlouvu, kterou uzavřela jeho manželka. V textu nájemní smlouvy je uvedeno, že v bytě s manželkou může bydlet její manžel. To však nelze považovat za uzavření finančního či právního závazku. Manžel není smluvní stranou nájemní smlouvy a současně nijak nedoložil, že se podílí na vzájemné úhradě nákladů na chod společné domácnosti. Sdělení komise definuje indikativní kritéria naznačující, že zneužití práva společenství je nepravděpodobné. Jak již uvedl soud, v posuzovaném případě z vyjmenovaných pozitivních kritérií nesplňuje žalobce s manželkou ani jedno. Krajský soud v listopadu 2021 konstatoval v citovaném rozsudku, že žalobce uzavřel manželství účelově. Žalovaný se v tomto řízení zabýval poznatky, které získal během šetření, respektive novými skutečnostmi a souborem indikativních kritérií, které poukazují na to, že existuje možný úmysl zneužití práv přiznaných směrnici výlučně za účelem obejít vnitrostátní právní předpisy upravující přistěhovalectví, tj. skutečnostmi, které hovoří pro závěr, že žalobce uzavřel manželství účelově.
9. Manželé stále neovládají společný jazyk. Od uzavření sňatku se téměř neviděli. Nemají společný plán do budoucnosti. Manželství je tak nutno považovat i nadále za účelové. S odkazem na rozsudek žalovaný uvedl, že komunikace předložená jako důkaz v soudním řízení neprokazovala komunikaci manželů. Při jednání soudu k otázce žalovaného, jak manželé řeší každodenní problémy, když nemají společný jazyk, manželka žalobce uvedla, že nerozumí otázce, a po vysvětlení zástupkyní žalovaného a poté soudkyní uvedla, že „teď se baví česky a anglicky, rozumí žalobci každé slovo a někdy ukazuje na obrázky a používá Google překladač“. Toto vyjádření svědkyně ani doložení internetové komunikace neprokázaly jazykové porozumění. Nyní předložená komunikace rovněž neosvědčila, že mezi manžely není jazyková bariéra. Z předložené komunikace vyplynulo, že žalobce jednoznačně uzavřel manželství účelově a je to pouze manželka, která ho zdraví a která mu píše. To plyne i z obsahu spisového materiálu, který obsahuje velké množství dokumentů psaných manželkou žalobce. Žalobce sám však nečiní žádné kroky, tj. neučí se česky, nikdy nenavštívil rodiče manželky na Ukrajině, případně samotnou manželku na Ukrajině či v jiné třetí zemi. Od roku 2019 do února 2022 žalobce mohl na Ukrajinu přicestovat nebo se alespoň o to pokusit. Žalovaný z komunikace například uváděl: „Ja bezaffff divaj ty...“; „já chcy té?“, „J Aoma“, „Happy crismes“ nebo „a že brzy prožijeme dlouhý život navždy až do smrti se rozejdeme“. Z předložené komunikace navíc neplyne každodenní

komunikace, ta je nesrozumitelná a přesvědčivě nevyvrátila závěr správních orgánů a soudu, že mezi manžely není společný jazyk jako základ jakékoliv komunikace, potažmo vztahu.

10. Manželé se neshodují na důležitých osobních informacích. V souladu s § 57 ZPC byl s manželi proveden paralelní pohovor. Žalovaný i velvyslanectví vycházely současně i z pohovoru k minulým žádostem žalobce a z citovaného rozsudku krajského soudu. Žalobce podepsal záznam z pohovoru, čímž stvrdil souhlas s jeho obsahem, který mu byl přetlumočen. Žalobce se s manželkou mimo způsob seznámení neshodoval na otázce vedení společné domácnosti. V nynějších pohovorech se manželé shodli na tom, že se seznámili v Moskvě v roce 2013, nicméně ani to na několikaleté apely správních a soudních orgánů nedoložili. Tato skutečnost byla v minulosti sporná. Žalobce uváděl, že se s manželkou seznámili v roce 2014 v Moskvě, a to na základě dříve domluveného kontaktu. Manželka žalobce uváděla, že se seznámili náhodou. Oba uváděli, že se seznámili přes aplikaci Fdating.com. Touto skutečností uvádějí správní orgán v omyl, jelikož absentuje jakýkoliv doklad o tom, že se pár v daném období takto seznámil. Žalobce mohl doložit komunikaci s manželkou a tím by prokázal, že spolu komunikují od roku 2014. Nicméně tato skutečnost nemá souvislost s tím, že pár manželé tvoří až od roku 2016, kdy spolu začali častěji komunikovat. Manželé se neshodli na tom, kde by měli vést společnou domácnost, respektive na úmyslu vést společnou domácnost. Žalobce uvedl, že nyní chce přicestovat za manželkou do ČR, avšak jeho sen je, aby spolu žili v Maroku. Doslova uvedl: „Myslím, že se vrátím zpět do Maroka, ale ne hned“. Zatímco manželka žalobce tuto možnost několikrát vylučuje a uvádí, že nikdy v Maroku žít nechce. Doslova napsala: „Z domova nikam neodjedu, ne uvažný o žádném stěhování do jného státu“. Manželé zároveň uvedli, že plánují děti. Nicméně spolu se skutečností, že manželce žadatele je 48 let, manželé spolu nežijí a od června 2019 do března 2022 se nesetkali a nepanuje mezi nimi shoda na tom, v jaké zemi by měli žít, lze toto považovat za účelové tvrzení. Jak uvedl krajský soud v citovaném rozsudku, manželé neuvedli, že by zjišťovali u lékařů možnou plodnost páru a žádné důkazy nepředložili. Nejvyšší správní soud (dále jen „NSS“) v rozsudku č. j. 9 Azs 410/2014-96 v bodě 34 ke kasační stížnosti jiného žalobce uvedl, že nepřisvědčil argumentaci, že vedení společné domácnosti manželů fakticky zabránily správní orgány z důvodu vízové politiky. Manželé mohli vést společnou domácnost v posuzovaném případě alespoň po nějakou dobu nepochybně i v zemi původu žalobce, přičemž ze spisu nejsou patrné žádné objektivní okolnosti, které by v tom manželům bránily. Žalovaný dále přihlédl ke zdravotnímu stavu manželky, která je vážně nemocná a odkázal na bod 41 citovaného rozsudku, kde krajský soud uvedl, že z čestného prohlášení a svědecké výpovědi manželky plyne, že děti neplánuje a odloučení od žalobce jí nezpůsobilo nynější těžké onemocnění. Žalovaný zopakoval, že neudělení víza žalobce nemá souvislost s onemocněním manželky žalobce. U žádosti o vízum a případné obcházení zákona o pobytu cizinců postačuje, když je prokázána účelovost uzavřeného manželství pouze u jednoho z manželů, tedy u žalobce, a jeho úmysl nevést společnou domácnost, protože žalobce chce žít v Maroku (srov. rozsudek NSS č. j. 7 Azs 389/2018-33, bod 18).
11. Pokud jde o okolnosti uzavření sňatku, ze strany manželky žalobce z ČR nikdo nepřicestoval. K žádosti opět nebyly doloženy fotografie ze svatby ani z jedné návštěvy. Krajský soud zmínil, že ve správním řízení při pohovoru žalobce nevěděl, co studovala jeho manželka, kdy se rozvedla, neznal přesný den jejího narození, a sdělil ho až poté, co se podíval do dokladů. Žalobce neznal ani datum svatby, uvedl 16. 6. 2019 a po nahlédnutí do

Shodu s prvopisem potvrzuje Bc. A. V.

dokladů se opravil na 19. 6. 2019. Nyní si žalobce tyto skutečnosti pamatoval, nicméně uvedl, že se jeho manželka narodila buď v Oděse nebo Mikolajevu i přesto, že předložil oddací list, ve kterém je místo narození manželky uvedeno. Žalobce dále uvedl, že jeho manželka má sestru S. Žalobce nedokončil středoškolské vzdělání, respektive má základní vzdělání, což manželka nevěděla. Současně se s manželem neshodovali ohledně společných pobytů v Maroku. Žalobce uvedl, že na začátku bydleli v pronajatém bytě a až poté u rodičů, zatímco jeho manželka uvedla, že vždy bydleli u jeho rodičů. Dále uvedla, že žalobce pracuje jako fitness trenér, jako řidič jedné paní a že prodává nová auta. K tomu však žalobce uvedl, že prodává auta ojetá. Žalobce dále uvedl, že jeho manželka pracuje v kavárně, což podle výpovědi manželky není pravda. Manželka žalobce uvedla, že žalobce má známé, kteří uzavřeli sňatek s občanem ČR, má se jednat o přítele v Moskvě, který má za manželku I., a kamarád Y., který má za manželku Kanaďanku. Žalobce naproti tomu uvedl, že má jednoho přítele, který si vzal Rusku a druhého, který je ženatý s Finkou, o čemž manželka neví. Ve prospěch manželů hovoří skutečnost, že se shodují na tom, že o svatbě začala první mluvit manželka žalobce, na tom, že manželka pracuje jako švadlena a v mlékárně. Žalobce nicméně uvedl, že dělá jogurty, ale předložená pracovní smlouva mluví o práci uklízečky. Žalobce dále uvedl, že manželka pracuje v hotelu na recepci a v kavárně, což manželka neuváděla. Žalobce uvedl příjem manželky ve výši 800-1000 EUR a manželka uvedla, že má 20-28 000 Kč čistého. K dalším argumentům v žádosti o nové posouzení důvodů neudělení víza žalovaný odkázal na tvrzení žalobce, že „správní orgán spekuluje, když uvádí, že manželka mohla žalobce navštívit“. Uvádění skutečností, jak sám uvedl žalobce v žádosti o nové posouzení důvodů neudělení víza, nemůže být spekulativní. Možnost přicestovat do Maroka uvedl krajský soud, který dospěl k závěru o tom, že manželství bylo uzavřeno účelově, což v žádosti o nové posouzení důvodů neudělení víza žalobce opomenul zmínit. Krajský soud v rozsudku v bodě 42 uvedl, že ve svědecké výpovědi před soudem manželka žadatele uvedla, že k rodičům to má letecky hodinu a že žalobce potřebuje na Ukrajinu vízum. Z toho se podává, že manželka žalobce upřednostňuje pobyt blíže rodičům a místu svého zaměstnání. Argument žalobce v žádosti o nové posouzení důvodů neudělení víza je bezpředmětný, jelikož manželka žalobce letecky na Ukrajinu v době pandemie covid-19 cestovala a z její výpovědi vyplynulo, že preferuje blízkost ke svým rodičům před manželem. Bezpředmětné jsou i argumenty o libovůli správních orgánů, které podle žalobce bez zákonného odůvodnění žádosti žalobce zamítají. Správní orgány postupují nezávisle a činí přezkum žádosti. Libovůli správních orgánů vyloučil i rozsudek krajského soudu, který účelovost manželství potvrdil. Obdobně se vyjádřil Krajský soud v Praze ve svém rozsudku č. j. 44 A 65/2019-19 v bodě 21, a to tak, že existují záruky, aby se ze strany rozhodujícího správního orgánu nemohlo jednat o libovůli. To je zajištěno mimo jiné soudní kontrolou vízových postupů. K argumentu žalobce, že společnému soužití manželů brání zastupitelský úřad, žalovaný odkázal na rozsudek krajského soudu, podle kterého z provedeného dokazování vyplynulo, že se pár setkal před sňatkem pouze čtyřikrát v Maroku a celkem do dne jednání soudu za téměř osm let jen sedmkrát a vždy na krátkou dobu. To podle soudu neprokázalo funkční trvalé manželské soužití, které pár myslí vážně. Žalobce tvrdil, že v roce 2014 byli zamilovaní, a přitom spolu nežili ani v začátcích vztahu. Podle bodu 47 tohoto rozsudku je zjevné, že kontakty manželů ani dle jejich tvrzení nejsou časté a intenzivní a manželé nevyvíjeli za osm let snahu o více dalších setkání a o soužití. Dle bodu 58 citovaného rozsudku nebyla důvodná ani námitka zásahu do soukromého rodinného života manželů. Bylo prokázáno, že manželé spolu rodinný život nevedli, nikdy spolu nežili s výjimkou sedmi krátkých pobytů v Maroku a nic pro společné soužití a vedení domácnosti aspoň po

Shodu s prvopisem potvrzuje Bc. A. V.

nějakou dobu v kterékoliv zemi neučinili. Žalovaný znovu zdůraznil, že žalobce uvedl, že chce do ČR přicestovat a žádat o přechodný pobyt, ale chce žít v Maroku. Žalovaný závěrem konstatoval, že při hodnocení otázky účelovosti manželství může dojít ke změně při hodnocení získaných poznatků a správní orgán může později dojít k závěru, že se o účelově uzavřené manželství nejedná. Avšak od poslední žádosti, respektive od zamítavého rozsudku soudu nedošlo kromě jedné návštěvy ke změně skutkového stavu. V případě žalobce veškerá indikativní kritéria vedla k závěru, že manželství je účelové. Z výše popsaného chování žalobce lze naopak dovodit znaky tzv. marriage by deception, tedy že žalobce z migračně rizikové země pouze předstírá své city, avšak jeho záměrem není vést dlouhodobě rodinný život s občankou EU, ale pouze prostřednictvím sňatku získat povolení k pobytu a tím právo volného pohybu a pobytu v zemích EU. Jednoznačně bylo prokázáno, že manželství žalobce a paní I. G. bylo uzavřeno čistě účelově a žalobce s manželkou nemají v úmyslu vést rodinný život. Prostřednictvím sňatku s občankou ČR se žalobce snaží pouze získat právo vstupu a pobytu v ČR/EU.

12. **Velvyslanectví v rozhodnutí o zamítnutí žádosti o udělení víza** z důvodu obcházení ZPC s cílem získat vízum k pobytu na území vysvětlilo, že v paralelním pohovoru se již neopakoval rozpor z předchozích žádostí o vízum a oba manželé uvedli jako místo seznámení Moskvu. Manželé se lišili ve vyjádření, kde spolu v Maroku bydleli. Žalobce uvedl dvakrát v pronajatém bytě, a poté u jeho rodiny a jeho manželka uvedla, že od začátku bydleli vždy u jeho rodiny. Svatby se nezúčastnil nikdo z rodiny manželky žalobce, ani její dcera z předchozího manželství. Manželé se po svatbě viděli jen jednou asi měsíc, podle vyjádření manželky v srpnu nebo září 2019. Od září 2019 do března 2021 se manželé neviděli. Žalobce vypověděl, že se neviděli z důvodu pandemie covid-19. Manželka žalobce mohla v tomto období žalobce navštívit. Od 15. 9. 2020 až do zhoršení pandemické situace na začátku roku 2021 a pak od června do listopadu 2021 mohli turisté z bezvízových zemí navštívit Maroko za podmínky potvrzené rezervace v hotelu, což využilo mnoho občanů evropských zemí. Nicméně manželka žalobce tak po dobu 29 měsíců neučinila. Manželka žalobce chce žít s manželem v ČR. Žalobce nyní hodlá žít v ČR a doufal, že se jednou přesunou do Maroka. Žalobce má bratrance, který žije v Nizozemí. Jeho manželka o tomto bratranci neví. Žalobce má nedokončené středoškolské vzdělání, živí se prodejem ojetých aut a pracuje také jako řidič a trenér fitness. Nemá pracovní smlouvu. Manželka žalobce pracuje v mlékárně a jako pokojská v hotelu (oba provozu vlastní jedna firma). Otevřela také krejčovský salon. Žalobce by po přesunu do ČR chtěl pracovat v krejčovské dílně své manželky. Žalobce během pohovoru řekl, že s manželkou komunikuje anglicky, rusky, arabsky a česky. Sám během pohovoru prokázal znalost francouzštiny. Dle jeho vyjádření se učí česky a anglicky. Česky umí některá slova a uvádí, že se učí pouze z komunikace s manželkou, nestuduje žádný kurz. Přitom česky se lze učit online například v aplikaci Duolingo, Memrise, Italki. Žalobce rusky neumí. Během paralelního pohovoru dostal za úkol napsat několik vět v angličtině a přeložit několik vět z češtiny do angličtiny. Žalobce prokázal základní znalost angličtiny asi na úrovni A1. Manželka žalobce mluví ukrajinsky, rusky, česky a rozumí polsky. Dále uvádí, že mluví trochu „marocky“ a anglicky. Během paralelního pohovoru dostala za úkol napsat několik vět v angličtině a přeložit několik vět z češtiny do angličtiny, což se jí nepodařilo. Provedený paralelní pohovor prokázal neexistenci společného jazyka manželů. V tomto směru nedošlo od poslední žádosti k žádnému posunu. Manželé nadále nemohou komunikovat o základních životních situacích. Printscreensy elektronických chatů, které žalobce velvyslanectví poskytl, ukazují povrchní komunikaci prostřednictvím fotografií, emotikonů a často nesouvislých a nesmyslných vět v několika jazycích a potvrzují trvající Shodu s prvopisem potvrzuje Bc. A. V.

jazykovou bariéru mezi manžely. Skutečnost, že se manželé znají od roku 2013, jsou ve vztahu od roku 2016 a stále neovládají žádný společný jazyk, svědčí o tom, že manželství uzavřeli účelově a žalobce nemá úmysl vést s manželkou společný rodinný život. Intenzita vztahu po uzavření sňatku, celkově jedno setkání a měsíc společného života po svatbě a reálná nemožnost spolu efektivně komunikovat asi po sedmi letech vztahu nedovolily velvyslanectví uvěřit, že žalobce a jeho manželka uzavřeli sňatek za účelem společného života v ČR. Manželství žalobce vykazuje řadu indikativních kritérií, které vedou k tomu, že toto manželství je možné minimálně ze strany žalobce považovat za účelově uzavřené, tedy uzavřené za účelem získat oprávnění ke vstupu a pobytu na území ČR, respektive (či spíše) členských států schengenského prostoru, kde se nachází početné marocké diaspory. Žalobce při realizaci svého záměru požádal o vízum pro to, aby na jeho základě zneužil práva přiznaná rodinným příslušníkům občanů EU přiznaná směrnicí či ZPC, které by mu nebyl manželem občanky EU jinak nepřislušela. Preambule citované směrnice přitom dovoluje členským státům bránit se proti účelovým rodinným vztahům, které vznikly výhradně s cílem domoci se práva na volný pohyb a pobyt v členském státě EU.

13. **Žalobce v žalobě** popíral uzavření účelového manželství. Rozhodnutí je nepřezkoumatelné. Žalobce měl za to, že se ve správním řízení dostatečně vyjádřil ke svým výdělkovým poměrům. Žalovaný nebere na zřetel specifické poměry na pracovním trhu v Maroku, kde pracovní smlouvy obvykle uzavírány nejsou a osoby vykonávající práce na základě dohody o pracovní činnosti či na základě potvrzení o výkonu práce jsou vypláceny v hotovosti. Žalobce má dostatečný příjem. Manželka žalobce potvrzuje, že se žalobce finančně podílí na vedení společné domácnosti. Žalovaný se nezabýval výdělkem manželů ani výdělkovými možnostmi žalobce, který v Maroku pracuje, má pracovní návyky, je zdravý a je schopen vykonávat jakoukoliv práci.
14. Žalovaný v rozporu s obsahem spisu tvrdí, že vztah žalobce s manželkou před uzavřením sňatku a po jeho uzavření netrval dlouhou dobu. S tím žalobce nesouhlasil, neboť manželé se znali roky před uzavřením sňatku a měli dlouhodobý, trvalý a vážný vztah. Budoucí manželé spolu komunikovali, jsou v nepřetržitě roky trvajícím vztahu i po uzavření manželství. Vztah je doložen shodnými prohlášeními manželů, elektronickou komunikací a intenzivními hovory mezi manžely prostřednictvím sociálních sítí.
15. Žalovaný v rozporu s obsahem spisu tvrdí, že manželé nemají v úmyslu sdílet společnou domácnost, ačkoliv ji mohli alespoň nějakou dobu sdílet. Žalobce svůj úmysl sdílet společnou domácnost deklaroval shodně s manželkou. Manželé společnou domácnost sdíleli během návštěv manželky v Maroku a žalobce se od uzavření manželství částečně podílí na vedení společné domácnosti manželky finančně. Manželé opakovaně deklarovali, že si přejí žít v ČR, kterou manželka žalobce nehodlá opustit. Žalobce doslova uvedl: „Myslím, že se vrátím zpět do Maroka, ale ne hned“. Toto tvrzení není v rozporu s tvrzením manželky, která uvedla, že z domova neodjede a neuvažuje o stěhování do jiného státu, neboť žalobce sám jednoznačně deklaroval svůj úmysl a plán na realizaci rodinného života v ČR. Tento úmysl a plán není narušený úvahou o možnosti návratu v budoucnu, pokud by manželka změnila svůj názor.
16. K názoru žalovaného, že manželka žalobce navštívila v červnu 2019 a v březnu 2022, přičemž za pandemii covid-19 bylo možné cestovat, žalobce namítl, že žalovaný si neopatřil zprávy leteckých společností, které v době pandemie zrušily převážnou část leteckých spojů do Maroka a už vůbec se nevypořádal s aktuálním zdravotním stavem manželky, který cesty do Maroka vylučoval. Žalovaný cestu manželky na Ukrajinu v době

pandemie uvádí spekulativně a nesprávně posuzuje větší blízkost k rodičům než k manželovi, aniž by znal okolnosti, důvod a datum cesty. Žalobce žádal soud, aby mu svým rozhodnutím umožnil zejména s ohledem na zdravotní stav manželky plnit jednu ze základních funkcí manželství, kterou je funkce pomoci. Manželka má nejbližší příbuzné na Ukrajině, kteří s ohledem na probíhající ozbrojený konflikt, vysoký věk a zdravotní stav nemohou pomoci.

17. Žalobce nesouhlasil s tím, že by uzavření manželství bylo prostředkem k získání práv a pobytu na území jiného státu, neboť citový vztah s budoucí manželkou trval roky před uzavřením sňatku a trvá roky po jeho uzavření. Pokud se vyskytly mezi manžely rozpory, jsou nevýznamné a vznikly důsledkem nejednoznačného tlumočení a zapomnitelnosti žalobce či jeho manželky, protože zkoumané události proběhly před mnoha lety. Žalobce si účelově neuschoval veškerou komunikaci s budoucí manželkou, neboť k tomu neměl důvod.
18. Žalobce s odkazy na judikaturu namítl, že prokazování účelovosti manželství musí být založeno na zjištění okolností provázející seznámení snoubenců, jejich svatbu a následný život. Naplnění indikativních kritérií nevede k automatickému závěru, že manželství je účelové, ale má správní orgán vést pouze k tomu, aby sám podnikl další kroky, které by jeho podezření vyvrátily nebo potvrdily. Zjištěné skutečnosti je třeba posuzovat ve svém souhrnu a důkladně zhodnotit i ty, které svědčí ve prospěch řádného úmyslu manželů. Účelovost manželství prokazuje správní orgán. Sama skutečnost, že cizinci sňatek přinese imigrační výhody, nestačí. Vztahy mezi manžely se mohou vyvíjet.
19. Žalobce správnímu orgánu vytýkal, že opomenul okolnosti, které svědčí pouze či převážně pro závěr, že manželství účelové není. Manželé shodně vypověděli, že se stýkali v rámci svých finančních a časových možností před uzavřením manželství. Manželka žalobce navštívila šestkrát a nelze předpokládat, že by tak konala v případě, kdyby měla v úmyslu manželství uzavřít jen formálně. Žalobce má ke své manželce hluboký citový vztah a několik let soustavně usiluje o realizaci normálního manželského soužití. Hodnocení je zkratkovité a nepřihlíží ke všem okolnostem projednávané věci. Jde spíše o nepřesná vyjádření manželů než o přímé rozpory. Neshody se spíše týkaly okolností, jež z pohledu manželství nejsou klíčové. Posouzení rozporů v odpovědích bylo zatíženo tím, že byly každému z manželů kladeny obsahově obdobné otázky, ale v rozdílném jazyce, ve kterém mohou mít tatáž slova jiný význam. Tvrzení manželů měla být upřesněna. Manželé se zhruba shodli na jejich ekonomickém a sociálním zázemí. Vztah žalobce a manželky je s plynutím delší doby citový, intenzivní a trvalý. Žalobce má na území ČR vytvořeno kvalitní rodinné a sociální zázemí, včetně výdělečných možností. Mezi žalobcem a manželkou neexistuje jazyková bariéra. Skutkový stav, ze kterého žalovaný vycházel, nemá oporu v podkladech ve správním spise a je s nimi v rozporu. Existence trvání manželství je doložena oddacím listem. Manželství trvá asi tři roky, od června 2019. Manželé se mají rádi, těší se na sebe a oba si přejí společný život v ČR. Doba, po kterou žalobce s manželkou usilují o získání víza, nasvědčuje vzájemnému trvalému citovému vztahu. Odůvodnění napadeného rozhodnutí je spekulativní, účelové a nezákonné. Manželé si přejí vést normální rodinný život. Žalobce odkázal na fotografie ve správním spise.
20. Žalobce a manželka v oddělených pohovorech prokázali akceptovatelnou úroveň základních znalostí o druhé osobě. Cesty manželky za žalobcem nebyly zpochybněny. Irelevantní je spekulativní tvrzení žalovaného, že podmínky pro splnění udělení

standardního krátkodobého víza by byly pro žalobce obtížně splnitelné, když v roce 2018 neúspěšně žádal o vízum. Žalovaný nezkoumal aktuální stav a ohlížel se pouze do minulosti. Ani jednotlivé střípky pochybností neprokazují závažné důvody domnívat se, že manželství bylo uzavřeno účelově. V účelovém manželství se rodinný život neuskutečňuje. Žalobce předložil dostatek důkazů, které rodinný život manželů v rámci svých možností prokazují. Žalobce se podílel finančně na vedení společné domácnosti.

21. Rozhodnutí nepřiměřeně zasahuje do soukromého a rodinného života žalobce a jeho manželky. Tento zásah žalovaný prakticky nezkoumal. V postupu žalovaného vyplývá absence snahy zjistit všechny relevantní skutečnosti a vyjít žalobci vstříc. Manželé usilují o realizaci normálního rodinného života v ČR, na kterou je manželka vázána ekonomicky, sociálně, a především lékařskou péčí. Žalobce dovodil porušení čl. 10 odst. 2 Listiny základních práv a svobod a čl. 8 odst. 1 Evropské úmluvy o lidských právech a základních svobodách (dále jen „Úmluva“), protože žalovaný nepřiměřeně zasáhl do soukromého rodinného života žalobce. K tomuto zásahu neexistuje podle žalobce žádný zvláštní důvod. Podle rozsudku Evropského soudu pro lidská práva ve věci Boultif vs. Švýcarsko (Report of Judgements and Decisions 2002-IV, body 39, 41 a 46) zde musí být skutečně naléhavá potřeba, která by ospravedlnila zásah státu do soukromého a rodinného života. Žalovaný postupoval v rozporu s principem přiměřenosti. Žalobce neohrožuje základní zájmy společnosti. Žalovaný v neprospěch žalobce spekuluje a nepřihlíží k řádnému způsobu života žalobce a k jeho osobním poměrům ani ke zdravotnímu stavu manželky.
22. Ustanovení § 15a odst. 2 písm. b) ZPC nevylučuje, aby za současného splnění podmínek v něm obsažených byl statut rodinného příslušníka občana EU přiznán žadateli, který s občanem EU před příjezdem udržoval vztah na dálku. Naopak řada vztahů takto vznikla. Žalovaný distanční fázi vztahu žalobce a jeho manželky odmítal vzít v úvahu.
23. Žalovaný porušil § 2 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve zněních účinném ke dni vydání napadeného rozhodnutí (dále jen „správní řád“), protože přijaté opatření neodpovídá okolnostem daného případu. Dále porušil § 3 správního řádu, neboť správní orgány nezjistily stav věci tak, aby o něm nebyly důvodné pochybnosti, § 4 správního řádu, neboť žalovaný neumožnil žalobci uplatnit jeho právní zájem na soužití s manželkou, § 50 odst. 4 správního řádu, protože žalovaný nepřihlédl pečlivě ke všemu, co v řízení vyšlo najevo a § 68 odst. 3 správního řádu, neboť posouzení není řádně odůvodněno a nemá oporu ve spise. Žalovaný jednal v rozporu s čl. 3 směrnice, neboť nedostatečně posoudil osobní poměry žalobce a jeho manželky, dostatečně se nezabýval povahou a intenzitou manželského vztahu, který zjevně považuje dlouhodobý, trvalý a intenzivní vztah mezi nimi za neexistující.
24. Žalobce navrhl k důkazu svůj výslech a výslech manželky.
25. **Žalovaný ve vyjádření k žalobě** setrval na důvodech napadeného rozhodnutí. Rozhodnutí netrpí natolik závažnými vadami, aby mohlo být zrušeno pro nepřezkoumatelnost. Velvyslanectví a žalovaný zamítli předchozí žádost žalobce a toto rozhodnutí potvrdil krajský soud i Nejvyšší správní soud. Skutkový stav je velmi obdobný věci již rozsouzené, žádné převratné skutečnosti nenastaly, a proto je podle žalovaného žaloba nedůvodná.
26. Žalobce nikdy nepobýval v členském státě EU. Před uzavřením sňatku s českou občankou žádal o standardní schengenské vízum, které mu nebylo uděleno, přičemž zde existuje časová souslednost s následným sňatkem s občankou ČR/EU, kterou shledal též soud. Žalobce nemá stabilní socioekonomické zázemí, s manželkou se dlouhodobě neshodují na

datu jejich seznámení a nijak ho nedoložili, nesdíleli ani nesdílí společnou domácnost a nečiní žádné kroky k rozvoji jejich vztahu, kromě jedné krátkodobé návštěvy od vydání rozsudku zdejšího soudu. Podle konstantní judikatury správních soudů manželé mají možnost realizovat společný život v zemi původu žalobce. Suverénní státy, jakým je i ČR, nemusí žalobci pobyt na jejich území umožnit, unesou-li důkazní břemeno ohledně tvrzeného zamítacího důvodu ve smyslu § 20 odst. 5 ZPC, respektive čl. 35 směrnice. Správní orgány toto břemeno již dříve unesly, jak potvrdily soudy. V rámci nové žádosti žalobce nedoložil skutečnosti, které by vyvrátily závěr žalovaného, respektive soudu. Při hodnocení otázky účelovosti manželství může dojít ke změně při hodnocení získaných poznatků a správní orgán může později dojít k závěru, že se o účelově uzavřené manželství nejedná. Napadené rozhodnutí také obsahuje informaci, v jaké situaci může žalovaný či velvyslanectví závěru o účelovosti manželství přehodnotit. Vztahy mezi manžely se mohou vyvíjet. Správní orgány posuzovaly tento vývoj, o čemž svědčí argumentace, která byla obsažena v napadeném rozhodnutí. Jelikož však nenastala žádná nová rozhodná skutečnost, nelze závěr správních orgánů přehodnotit. Nejedná se o standardní správní řízení, nýbrž o vízové řízení, ve kterém se část druhá a třetí správního řádu nepoužijí. Použití části druhé a třetí správního řádu je podle § 168 ZPC explicitně vyloučeno. To se týká i § 50 odst. 4 a § 68 odst. 3 správního řádu, jak se toho dovolával žalobce.

27. K zásahu do soukromého a rodinného života žalovaný odkázal na rozsudek ESLP ve věci Gúil proti Švýcarsku, stížnost č. 23218/94, podle kterého čl. 8 Úmluvy neukládá státu všeobecný závazek respektovat volbu dotčených osob ohledně země jejich společného pobytu. Žalovaný tak nemá povinnost umožnit manželům pobyt v ČR, ten mohou realizovat v zemi původu žalobce či v jiné třetí zemi (rozsudek SDEU C-127/08, bod 74, podle kterého členské státy mají pravomoc v oblasti kontroly vstupu rodinných příslušníků občanů EU na jejich území z důvodu veřejného pořádku, veřejné bezpečnosti nebo veřejného zdraví, a to na základě individuálního přezkumu každého jednotlivého případu). Podle bodu 75 citovaného rozsudku v případě účelových sňatků mohou členské státy přijmout opatření, která musí být přiměřená a spojena s procesními zárukami stanovenými v uvedené směrnici. Tomu přisvědčil NSS v rozsudku č. j. 7 Azs 326/2017-21 v bodě 33. Zásah do soukromého a rodinného života žalobce neshledal ani krajský soud v citovaném rozsudku v bodě 58, protože manželé spolu rodinný život nevedli, nikdy spolu nežili s výjimkou sedmi krátkých pobytů v Maroku a nic pro společné soužití ani vedení domácnosti aspoň po nějakou dobu v kterékoliv zemi neučinili.
 28. Žalovaný se dále přiklonil k právnímu názoru, který vyslovil ve svém rozsudku č. j. 29 A 108/2019-122 Krajský soud v Brně: nelze konstatovat, že by bylo povinností žalobce vyvracet rozpory zjištěné v předcházejícím řízení, ani že by předmětem řízení bylo vyvracení zjištěných rozporů. Pokud však žalobce sám uvedl, že od minulého řízení nedošlo k žádné změně a netvrdil žádný vývoj ve vztazích manželů až na jednu návštěvu manželky v Alžíru, nebylo povinností správních orgánů domýšlet nové skutečnosti. Žalovaný zdůraznil, že zjistil skutkový stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti a přihlédl ke všemu, co vyšlo v řízení najevo na základě předložených dokumentů a výpovědí při provedených pohovorech s manžely. Pravomoc přijímat žádosti a odstraňovat jejich nedostatky mají velvyslanectví. Současně konzul je ten, kdo se nachází v zemi původu žadatele a je znalý místních podmínek a poměrů, což mu umožňuje adekvátně věc šetřit a rozhodovat ve věci.
 29. Pokud by manželé v posuzované věci komunikovali a byli schopni komunikovat, znali by odpovědi na veškeré otázky. Jednalo se o běžné otázky, které o sobě partneři či manželé
- Shodu s prvopisem potvrzuje Bc. A. V.

standardně vědí. Zásadní rozpor ohledně seznámení manželů nelze odůvodňovat zapomnětlivostí, neboť se jedná o podstatnou okolnost v životě obou manželů.

30. Žalovaný nesouhlasil ani s tvrzením žalobce, že jejich vztah je s plynutím doby citový, intenzivní a trvalý. Manželé nesdílejí a dle jejich chování ani nemají úmysl sdílet společnou domácnost a do dnešního dne tak neučinili, ačkoliv společnou domácnost alespoň po nějakou dobu vést mohli. Manželé nečiní žádné kroky k rozvíjení vztahu. Poslední návštěva manželky proběhla v červnu 2019, a poté až po zamítnutí žaloby za účelem podání další žádosti o vízum v březnu 2022, přičemž za pandemie covid-19 bylo možné cestovat.
31. Žalovaný nesouhlasil ani s tvrzením žalobce, že mezi manžely neexistuje jazyková bariéra. To neosvědčila ani doložená komunikace. Nejedná se o každodenní komunikaci. Navíc je konverzace manželů nesrozumitelná. Manželé nemají společný komunikační jazyk.
32. K požadavku žalobce na jeho osobní výslech u soudu žalovaný uvedl, že to není z povahy věci možné. Žalobci je odpírán vstup na území schengenského prostoru z důvodu, že se dopustil obcházení zákona. Udělováním schengenských víz za účelem účasti na ústním jednání u soudu by vznikala jakási preferovaná skupina osob, kterým by byl umožněn vstup na území, což by bylo z povahy věci v rozporu s meritorním rozhodnutím o zamítnutí vízové žádosti. Žalovaný nesouhlasil s umožněním osobní účasti žalobce a jeho výslechem u soudu, protože by fakticky popřel meritorní rozhodnutí.
33. **Žalobce v replice** tvrdil, že manželé žili v roce 2022 v rodinné domácnosti v Maroku, a to po dobu dvakrát dvou měsíců. To žalobce dokládal letenkami, fotografiemi z rodinného života a korespondencí. Žalobce a manželka se finančně podílejí na chodu domácnosti jak v Maroku, tak v ČR. Manželé spolu intimně žijí. Účelovost manželství nelze posuzovat pouze ke dni vzniku manželství, ale je třeba vztahy mezi manželi posuzovat i po dobu správního řízení až do rozhodnutí odvolacího správního orgánu. Pokud manželství plní svou funkci, nejde o účelově uzavřené manželství. Přestože manželka trpí zdravotními potížemi, opakovaně přicestovala za žalobcem do Maroka, protože se nehodlá vzdát normálního manželského soužití, které si přeje realizovat v ČR. Žalobce navrhl důkazy letenkami z ČR do Maroka a zpět v roce 2022, seznamem cest manželky do Maroka v roce 2017 a 2018 (dvě cesty), tři cesty v roce 2019 a dvě cesty v roce 2022, fotografiemi z rodinného života, výslechem manželky, výslechem žalobce a korespondencí mezi manžely (29 listin). Oba manželé mají ve svých zemích zajištěno kvalitní bytové zázemí. Žalobce se finančně podílí na úhradě nákladů spojených s bydlením v ČR. Manželka z důvodu kvalitní lékařské péče v ČR nemůže tuto zemi opustit a následovat svého manžela do jiné země. Žalobce nesouhlasil s tvrzením žalovaného o jeho sociální slabosti a doložil příjem manželky a svůj příjem v Maroku. Manželé spolu finančně hospodaří. Je třeba vzít v úvahu společné příjmy a úspory manžela, ze kterých hradí i cesty manželky do Maroka. Žalobce doložil příslib zaměstnání žalobce od zaměstnavatele v ČR.
34. **Soud přezkoumal** napadené rozhodnutí podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále „s. ř. s.“), v mezích žalobních bodů a při přezkoumání rozhodnutí soud vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.).
35. Soud při přezkoumání napadeného rozhodnutí vycházel ze správního spisu a důkazů jak v posuzované věci, tak ze všech provedených důkazů ve věci sp. zn. 72 A 54/2020.

36. **Soud při jednání** provedl dokazování správními spisy, videozáznamem, 38 fotografiemi - příloha A – k žalobě, 42 fotografiemi - příloha C (doručeno soudu 22. 5. 2023), přílohy B k replice (doručeno soudu 20. 10. 2022): seznam cest manželky za žalobcem ze dne 12. 10. 2022, potvrzení o zůstatku na účtu manželky ze dne 22. 11. 2021, nedatované sdělení SCHOTT CR, s. r. o. – e-mail a e-mailový dotaz manželky žalobce na práci ze dne 22. 11. 2021, čtyři nedatované otisky obrazovky telefonu s informací o marockých protestech proti očkování a o zrušených letech, k letu 9. 11. 2021 a o změně letu, vytištěné 29. 11. 2021, rukou psaný text o kontaktech na rodinu manželky a nemožnosti otevřít komunikaci v telefonu žalobce, 25 stran vytištěných fotografií z komunikace na mobilním telefonu (tisk dne 27. 11. 2021) s ručně psanými komentáři. Soud provedl na návrh žalobce výsledky jeho manželky jako svědkyně.
37. **Žalobce při jednání soudu** nad rámec žaloby a dalších podání uvedl, že od minulého rozsudku krajského soudu ze dne 4. 11. 2022 došlo k prohloubení vztahu. Manželka jezdí za žalobcem za podmínek, které jsou pro běžného člověka neúnosné, chrání rodinu. Stát by měl rodinu chránit, a ne rozvracet a umožnit manželům žít normální manželský život. Nelze vyčítat žalobci, že se nenaučil česky, když mu správní orgány neumožnily přijet do ČR. Nebyl dostatečně zjištěn skutkový stav. Žalobce vyvrátil závěry napadeného rozhodnutí. Rozhodovací postupy správních orgánů jsou diskriminační, zejména pokud odkazují na špatnou socioekonomickou situaci žalobce. Navíc žalobce není ve špatné socioekonomické situaci. Rozhodnutí je v rozporu s občanským zákoníkem, zákonem o rodině a porušuje lidská práva. Je dobře, že stát bojuje proti účelovým manželstvím, ale v případě žalobce měly správní orgány vést spravedlivý proces a postupovat podle zákona, účelovost manželství žalobce neprokázaly. Rozhodnutí je tendenční a žalobce doložil, co mohl. Neobstojí ani výhrady proti tomu, že žalobce nemá zajištěnou práci v ČR, protože tu by tu snadno našel. Žalobce nemá žádný vztah k třetí zemi a nemá důvod se tam setkávat s manželkou, nemá tam žádné zázemí. Vedení společné domácnosti je i citová a finanční věc, jde to nejen fyzicky. Advokát sám trochu se žalobcem česky mluvil. Jazykové znalosti žalobce nemusí být na úrovni znalostí soudního tlumočníka. Účel manželství je naplněn a snaha manželky je nadměrná, možnosti finanční a počet dnů dovolené má omezené. Manželka navštívila žalobce i po březnu 2022. Došlo k porušení evropských právních předpisů a mezinárodních smluv.
38. **Žalovaný při jednání soudu** uvedl, že podle § 180e ZPC nelze přihlížet ke skutečnostem, které žalobce neuvedl v žádosti o vízum. Zásadní je časová osa řízení. V roce 2018 byla žalobci zamítnuta standardní žádost o vízum, protože žalobce neprokázal dostatek finančních prostředků a návrat zpět do Maroka. Poslední přezkoumávanou žádost o vízum žalobce podal tři měsíce po předchozím rozsudku krajského soudu (podal ji 8. 2. 2022) a za tak krátkou dobu se vztah nemohl změnit. Kasační stížnost žalobce proti rozsudku krajského soudu o zamítnutí žaloby odmítl NSS jako nepřijatelnou. Správní orgány v předchozím i v tomto rozhodnutí napsaly, že není problém posouzení změny, pokud by došlo k významné změně, ke které ale nedošlo, což svědkyně při jednání soudu v této věci potvrdila. Závěr o účelovosti manželství potvrdil krajský soud i NSS. Napadená rozhodnutí jsou nyní podložena dostatečně správními spisy. Zásadní jsou neshody mezi manžely na plánech do budoucna. Za dobu známosti, přičemž seznámení je stále nevysvětlené, setkávání není dlouhodobé a manželka nevyužívá veškerou dovolenou pro trávení s manželem. Žalobce má základní vzdělání, ale manželka to nevěděla. Žalovaný nesouhlasí s tím, že by se žalobce snažil setkat s manželkou v jiné zemi. Nepožádal o vízum a nenaučil se společný jazyk, snaha zcela chybí. Manželům finančně vypomáhala

rodina v Maroku. Správní orgány nebrání společnému životu manželů. Svatba byla svobodným rozhodnutím české občanky a marockého občana, mohli očekávat cesty, vízové povinnosti atd. Důsledky nelze klást k tíži správnímu orgánu. Správní orgány jsou si vědomy, že neexistuje jeden společensky akceptovatelný model manželství, který by mohl být vzorový. Bylo však prokázáno, že žalobce uzavřel manželství účelově.

39. Soud dospěl k závěru, že žaloba **není** důvodná.
40. Soud provedl **jednání v nepřítomnosti žalobce**, protože 1. byl zastoupený advokátem, 2. s ohledem na všechny okolnosti věci po studiu soudního a správního spisu, 3. protože zástupce žalobce nepřesvědčil soud, proč byl výsledek žalobce nutný, když jde o přezkumné, kasační řízení, nikoli nalézací a současně 4. zajištěním účasti žalobce u soudního jednání by soud popřel napadené rozhodnutí, poskytl by žalobci privilegium oproti jiným neúspěšným žadatelům o vízum, kteří by účast na soudním jednání nepožadovali, a soud by nejednal v dané věci nestranně. Jednal by ve prospěch žalobce, který by pak nemusel opustit ČR a při případném vyhoštění by argumentoval narušením manželského, soukromého a rodinného života. Jak uvedl žalovaný při jednání soudu, pokud by soud uložil předběžným opatřením žalovanému udělení víza za účelem účasti na jednání soudu, vytvořil by privilegovanou skupinu žadatelů (srov. usnesení Krajského soudu v Hradci Králové – pobočky Pardubice ze dne 3. 2. 2021, č. j. 52 A 3/2021-17, bod 8). K takovému postupu podle zdejšího soudu nemají soudy kompetence a mohly by narušovat dělbu moci.
41. Soud nevyhověl návrhu žalobce na přibrání jeho **manželky jako vedlejšího účastníka**. Institut vedlejšího účastníka se podle § 93 o. s. ř. v soudním řízení správním nepoužije, protože s. ř. s. má svůj institut osoby zúčastněné na řízení (srov. rozsudek NSS č. j. 1 As 26/2004-17). Podle § 34 odst. 1 s. ř. s. *osobami zúčastněnými na řízení jsou osoby, které byly přímo dotčeny ve svých právech a povinnostech vydáním napadeného rozhodnutí nebo tím, že rozhodnutí nebylo vydáno, a ty, které mohou být přímo dotčeny jeho zrušením nebo vydáním podle návrhu výroku rozhodnutí soudu, nejsou-li účastníky a výslovně oznámily, že budou v řízení práva osob zúčastněných na řízení uplatňovat*. V posuzovaném případě soud neshledal, že žalovaný vydáním napadeného rozhodnutí zasáhl subjektivní veřejná práva manželky žalobce. Napadené rozhodnutí nijak nezasahuje do právní sféry manželky žalobce. Ostatně, manželka žalobce ani neuvedla, jaké její veřejné (nikoli soukromé) subjektivní právo bylo napadeným rozhodnutím dotčeno. Materiální podmínka tedy nebyla splněna. Manželka žalobce nebyla účastníkem správního řízení, které předcházelo vydání napadeného rozhodnutí, ani nežádala o určení, že je účastníkem řízení. Manželka žalobce se k soudu dostavila jako svědkyně, byla soudem vyslechnuta a zúčastnila se po svém výsledku jednání soudu. Soudu bylo známo již z minulého řízení sp. zn. 72 A 54/2020, že žalobce manželství uzavřel účelově a ze soudního a správního spisu neplynuly nové významné skutečnosti, které by vnesly pochybnosti do tohoto právního závěru; nešlo o sloučení existující rodiny. Žalobkyně nemá se žalobcem společenství práv a povinností ve smyslu § 27 správního řádu.
42. Soud neshledal napadené rozhodnutí jako nepřezkoumatelné. Ačkoli se na řízení nevztahuje podle § 168 odst. 1 ZPC druhá a třetí část správního řádu, napadené rozhodnutí v souladu s § 68 odst. 2 správního řádu obsahuje řešení otázky, která byla předmětem řízení tak, aby ji soud mohl přezkoumat (opětovné přezkoumání důvodů neudělení krátkodobého víza pro obcházení zákona – uzavření účelového manželství). Důvody, které žalovaného vedly k vydání rozhodnutí, jsou z odůvodnění seznatelné. Žalovaný vyličil

konkrétní skutkové okolnosti, o něž své rozhodnutí opřel, uvedl úvahy, kterými se řídil při posouzení věci, a popsal závěry, ke kterým na základě těchto úvah dospěl. Žalovaný se zabýval dostatečně řešenými otázkami a námitkami žalobce a uvedl, proč je shledává nedůvodnými. Je třeba zdůraznit, že je důležité posoudit meritum sporu a poskytnout odpověď na základní námitky, v nichž může být obsažena i odpověď na námitky dílčí (obdobně srov. rozsudky NSS č. j. 7 As 79/2012-54 a č. j. 1 Afs 88/2013-66).

43. **Spornou otázkou** mezi účastníky řízení bylo, jestli žalobce uzavřel **úcelové manželství**.
44. Podle § 20 odst. 5 písm. e) ZPC *cizinci, který žádá o krátkodobé vízum jako rodinný příslušník občana Evropské unie a sám není občanem Evropské unie a hodlá doprovázet občana Evropské unie na území nebo následovat občana Evropské unie, který na území pobývá, se **krátkodobé vízum neudělí**, jestliže se dopustil obcházení tohoto zákona s cílem získat vízum k pobytu na území, zejména **pokud účelově uzavřel manželství** nebo jeho účelově prohlášeným souhlasem bylo určeno otcovství.*
45. Podle § 180e odst. 3 věta druhá ZPS *důvodem žádosti (pozn. soudu: o nové posouzení důvodů neudělení víza) nemohou být skutečnosti, které cizinec nedoložil nebo neurvedl v žádosti o udělení víza nebo v souvislosti s odepřením vstupu na území.*
46. Žalobce je marockým občanem a není občanem EU. Žalobce získal uzavřením manželství s občankou ČR postavení rodinného příslušníka občana EU [§ 15a odst. 1 písm. a) a odst. 3 ZPC] a má právo pohybu a pobytu v ČR podle směrnice 2004/38/ES, která však v čl. 35 umožňuje odepření těchto práv v případě účelového sňatku.
47. Výkladovou pomůckou pro naplnění právního pojmu „úcelový sňatek“ jsou Sdělení komise a Příručka pro účelové sňatky. Podle Sdělení komise je účelovým sňatkem sňatek uzavřený výlučně za účelem získání práva volného pohybu a pobytu, na které by jinak cizinec neměl právo. Přitom kvalita vztahu není pro použití čl. 35 relevantní. Pokud cizinec vstoupil do manželství s občankou ČR a správnímu orgánu to prokáže, platí vyvratitelná domněnka, že manželství neuzavřel s jediným cílem, a to získání volného pobytu a pohybu v EU. Důkazní břemeno osvědčení uzavření účelového manželství je na správním orgánu (srov. rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 12. 5. 2021, č. j. 41 A 74/2020-61, bod 22 a násl.).
48. Vodítkem k posouzení účelovosti manželství je soubor indikativních kritérií v Příručce pro účelové sňatky. Mezi **pozitivní** indikativní kritéria patří to, že 1. manžel, který je státním příslušníkem třetí země, by bez problémů získal právo pobytu sám nebo již legálně pobýval v členském státě občana EU předtím, 2. pár byl před sňatkem v dlouhodobém vztahu, 3. pár měl společné bydliště/domácnost po dlouhou dobu, 4. pár přijal vážný dlouhodobý právní nebo finanční závazek se společnou odpovědností (hypotéka na bydlení atd.). Naopak v rámci **negativních** indikativních kritérií lze zohlednit to, že 1. pár se před svatbou nikdy nesetkal, 2. pár se neshoduje, pokud jde o jejich osobní údaje, o okolnosti jejich prvního setkání nebo důležité osobní informace, které se jich týkají, 3. pár nemluví společným jazykem, kterému oba rozumí, 4. důkaz o peněžní částce nebo daru předaných aby došlo k uzavření sňatku (s výjimkou peněz nebo darů předaných jako věno v kulturách, kde je to běžnou praxí), 5. v minulosti jednoho nebo obou manželů existuje důkaz o předchozích účelových sňatcích nebo jiných formách zneužití a podvodu, jejichž účelem bylo nabytí práva pobytu, 6. rozvoj rodinného života pouze v době přijatého příkazu k vyhoštění, 7. pár se rozvedl krátce potom, co dotyčný státní příslušník třetí země získal právo pobytu. Jde o otázky skutkové.

49. V posuzovaném případě z vyjmenovaných pozitivních kritérií nesplňují žalobce s manželkou ani jedno. Nesporné mezi účastníky řízení bylo, že žalobce žádal o krátkodobé (schengenské) vízum dne 15. 5. 2018 a žádost mu byla zamítnuta, protože účel a podmínky pobytu v ČR nebyly prokázány, žalobce neprokázal dostatek legálních finančních prostředků k pobytu v ČR a k návratu do vlasti a dále že nebyl prokázán úmysl vrátit se zpět do vlasti. Žalobce doložil v předchozím správním řízení výpis z bankovního účtu se zůstatkem 30 000 marockých dirhamů (asi 74 000 Kč). Žalobce k této žádosti podle správního spisu uvedl, že s nynější manželkou byli pouze přátelé a že bude bydlet v motelu, ne u ní. Žalobce neměl stabilní zaměstnání, uvedl, že do roka by měl mít jistější pozici. Letenku tehdy platila žalobci nynější manželka. Je nesporné, že žalobce nikdy předtím nepobýval na území členských států EU. Druhou žádost o krátkodobé vízum podal žalobce již jako manžel občanky ČR. Manželka žalobce jako svědkyně při jednání soudu uvedla, že „chtěla, aby žalobce nejdříve přijel do ČR, nešlo to, takže přijela do Maroka, **požádali o vízum, ale nedostali ho, proto se vzali**“. Je zjevné, že žalobce by bez sňatku nezískal právo pobytu v ČR. Jak uvedl žalovaný v napadeném rozhodnutí na straně 2 a 3, žalobce nikdy legálně nepobýval v EU. Žalobce v roce 2018 požádal o vízum za účelem návštěvy nynější manželky a přátel, ale neprokázal dostatek finančních prostředků k pobytu v ČR, k návratu do země původu a neprokázal úmysl vrátit se do země původu. Z důvodu špatné finanční a sociální situace žalobce uzavřel sňatek s občankou ČR. Soud zdůrazňuje, že tato skutečnost byla prokázána již v předchozím řízení a v nynějším řízení nebyla vyvrácena. S ohledem na provedené dokazování tomuto závěru žalovaného nelze nic vytknout.
50. Ve třetím správním řízení a druhém soudním řízení správním žalobce nedoložil žádný důkaz o tom, že v Maroku pracuje či pracoval a že má příslibenou práci v ČR (s výjimkou příslibu manželky, že ho zaměstná ve své krejčovské dílně). Naopak, žalobce při pohovoru dne 8. 2. 2022 řekl, že kvůli dopadům pandemie ztratil práci, že pracuje pro jednu paní jako řidič a dále jako trenér fitness, prodává ojetá auta a dne 15. 3. 2022 doplnil, že smlouvu nemá.
51. Žalovaný dospěl k závěru o účelovosti manželství po **vyhodnocení způsobu seznámení** a znalostí páru navzájem. V předchozím správním řízení žalobce uvedl, že se seznámili v Moskvě prostřednictvím jeho kamaráda a byli v kontaktu, kdežto manželka uvedla, že se v Moskvě v roce 2014 setkali náhodně, komunikace přes internet byla v roce 2014 řídká, v roce 2015 žádná, navázali komunikaci v roce 2016 a v srpnu 2017 se potkali v Maroku. Nyní (14. 2. 2020) komunikují přes internet i desetkrát denně. Žalobce uvedl, že manželka poprvé přijela do Maroka v roce 2016 nebo 2017; ona přišla s nápadem vzít se, v roce 2017. Manželka žalobce při jednání soudu ve svědecké výpovědi uvedla, že se setkali v Moskvě v roce 2013 a do roku 2016 nekomunikovali. Ve správním řízení při pohovoru žalobce **nevěděl, co studovala jeho manželka**, kdy se rozvedla, **neznal přesný den jejího narození**, sdělil ho až poté, co se podíval do dokladů. **Žalobce neznal ani datum svatby**, uvedl 16. 6. 2019 a po nahlédnutí do dokladů se opravil na 19. 6. 2019. Manželka až ve svědecké výpovědi u soudu sdělila, že žalobce studoval počítače a že je fitness trenér, ve správním řízení toto vůbec neuvedla a neuvedl to ani žalobce. Tato profese žalobce zazněla u soudu poprvé. Manželka žalobce uvedla, že by tuto profesi mohl vykonávat v ČR po získání certifikátu, jehož vyřízení trvá tři měsíce. Šlo o novotu, která ve správním řízení nebyla vůbec zjištěna. Soud shledal rovněž rozpory ve výpovědích manželů ohledně seznámení. Pár se neshodoval v důležitých osobních informacích, které se jich týkají. Věrohodnosti tvrzení manželů, že miní jejich vztah vážně, ubralo i to, že rozpory ve výpovědích o

seznámení neodstranili, další přibýly a že pro žalobce data narození manželky a svatby nejsou důležitá. Svatby žalobce a jeho manželky v Maroku se neúčastnili žádní příbuzní manželky, ani její dcera z prvního manželství, ani její rodiče, bratr, sestřenice nebo její čeští či ukrajinští přátelé a rodina. V nejnovějším správním řízení žalobce v pohovoru dne 15. 3. 2022 uvedl, že manželka má sestru Světu, ale ta uvedla, že má jen bratra. Manželka u jednání soudu 25. 2. 2023 vysvětlila, že mluví o sestře Světaně (Světě), ale ve skutečnosti je to sestřenice. Manželka nevěděla, že žalobce má bratrance v Nizozemí. Žalobce doznal, že o něm manželka neví. Žalobce se nikdy nesetkal s rodinou své manželky. Manželé tedy o sobě navzájem neví základní informace a jejich výpovědi nejsou konzistentní ani v průběhu času.

52. Mezi účastníky je nesporné, že žalobce a jeho manželka nepřijali vážný dlouhodobý právní nebo finanční závazek se společnou odpovědností (hypotéka na bydlení, úvěr apod.). Dále je mezi účastníky řízení nesporné, že pár neměl společné bydliště nebo domácnost po dlouhou dobu. Na tomto závěru nezměnilo nic ani dokazování v nyní posuzované věci. Otisky razítek v cestovním pase, které předložil žalobce, bylo prokázáno, že manželka **ho navštívila od roku 2013 či 2014 do sňatku 19. 6. 2019 celkem čtyřikrát** za pět (nebo šest) a půl roku, a to v řádu dnů nebo několika málo týdnů, většinou (4x) v sezóně letních dovolených (1. - 22. 8. 2017, 8. - 19. 1. 2018, 27. 7. - 20. 8. 2018, 10. - 24. 1. 2019, 21. 8. - 5. 9. 2019, 23. - 27. 9. 2019). Z oddacího listu vyplývá, že manželka žalobce musela být v Maroku dále i 19. 6. 2019 v den sňatku, tedy posedmé. Před soudem manželka tvrdila, že byla v Maroku jen šestkrát. Tvrzená cesta páru do Moskvy nebyla v předchozím řízení prokázána. Z provedeného dokazování se podává, že se pár setkal před sňatkem pouze čtyřikrát v Maroku a celkem do dne jednání soudu za téměř osm let jen sedmkrát a vždy jen na krátkou dobu. To podle soudu nesvědčí o funkčním trvalém manželském soužití, které pár myslí vážně. Žalobce tvrdil, že v roce 2017 byli zamilovaní, a přitom spolu nežili ani v začátcích vztahu.
53. V posuzované věci žalobce předložil prostou (neověřenou) kopii stránky ze svého cestovního pasu s otiskem ruského víza ze dne 27. 12. 2012. V předchozím řízení však tvrdil, že doklad o cestě do Moskvy nemá. Tento rozpor ve výpovědích nevysvětlil. Proto soud posoudil hodnotu tohoto důkazního prostředku jako nízkou.
54. V posuzované věci žalobce namítal, že manželka za ním přijela do Maroka ještě dvakrát v roce 2022, a to v březnu a srpnu. Obě návštěvy se však uskutečnily až po podání třetí žádosti o krátkodobé vízum dne 8. 2. 2022 a v souladu s § 180e ZPC je správní orgány a soud nemohou vzít v potaz. I bez ohledu na § 180e ZPC však nepřinesly ve věci nic nového a potvrdily, že manželka netráví se žalobcem ani veškerou svou dovolenou.
55. Žalobce tvrdil v replice, že s manželkou žili dvakrát dva měsíce a neuvedl konkrétní data. Ve správním ani soudním řízení však nebylo prokázáno, že by manželka se žalobcem v Maroku tak dlouho pobývali. Netvrdila to ani manželka jako svědek. Ostatně, sama potvrdila, že nemá tolik dnů dovolené k dispozici.
56. V předchozím (druhém) správním řízení manželé tvrdili, že spolu mluví česky, rusky, arabsky, anglicky, míchají to (uvedl žalobce při pohovoru). Manželka žalobce v písemném prohlášení ze dne 14. 2. 2020 uvedla **ke společnému jazyku**, že se učí arabsky a žalobce česky. Z dokazování internetovou komunikací soud zjistil, že je ze září a října 2020, tedy až po datu vydání napadeného rozhodnutí dne 10. 8. 2020. Obsahuje především komunikaci manželky žalobce s rodiči na Ukrajině v ruském jazyce a zejména posílání obrázků květin, jídla, rodičů a tety manželky žalobce a symboly jako „palec nahoru“ nebo

Shodu s prvopisem potvrzuje Bc. A. V.

polibek. Dodatečné popisky manželky žalobce pro soud v českém jazyce komentují obrázky a texty v ruském jazyce, že jde o přání rodiny manželky k výročí svatby a narozeninám. Tato komunikace neprokazuje komunikaci manželů. Žalobce při jednání soudu k otázce žalovaného, jak řeší každodenní problémy, když nemají společný jazyk, manželka žalobce uvedla, že nerozumí otázce, a po vysvětlení zástupkyní žalovaného a poté soudkyní, uvedla, že teď se baví česky a anglicky, rozumí žalobci každé slovo a někdy ukazuje na obrázky a používá Google překladač. Toto vyjádření svědkyně ani doložené internetové komunikace neosvědčují jazykové porozumění manželů. Ani v nynější věci žalobce a jeho manželka věrohodně nedoložili společný jazyk a způsob komunikace odpovídající potřebám manželů pro každodenní řešení denních problémů při společném denním soužití. Žalobce a jeho manželka nedoložili komunikaci v českém nebo jiném jazyce v žádném období od sňatku do vydání napadeného rozhodnutí (ani v následujícím období), ani to, že by se žalobcova znalost českého nebo jiného, než rodného jazyka zlepšovala. Manželka uváděla, že se žalobcem mluví „marocký“, ale takový jazyk neexistuje, v Maroku jsou úředními jazyky arabština a berberština. Manželka ani neuvedla, kterým z těchto jazyků mluví a nedoložila, že by některým z těchto jazyků se žalobcem komunikovala. Posílání přání, obrázků a emotikonů není plnohodnotnou komunikací. Žalobce v pohovoru dne 15. 3. 2022 uvedl, že česky „umí jen několik slov, nedělá žádný kurz a jen komunikuje se svou ženou“. To uvedl poté, co nebyl schopen reagovat na otázky v českém jazyce a přiznal, že jim nerozumí. Tím žalobce potvrdil, že o český jazyk a komunikaci v českém jazyce (ani se svou ženou) nemá dlouhodobě vůbec zájem. Přitom tvrdí, že jeho socioekonomická situace je dobrá, má peníze a podle doložené komunikace je vidět, že má mobilní telefon a přístup k internetu. Žalobce nijak neprokázal existenci a úroveň hovorů s manželkou, s výjimkou povrchní a nesrozumitelné elektronické komunikace, jejíž původ, způsob vzniku a autoři nebyli věrohodně prokázáni. Větší důkazní hodnotu má reálný pohovor a psaný text při projednání na velvyslanectví. Žalobce tvrzení svého advokáta, že mluvili trochu česky, neprokázal. Ani manželka jako svědkyně nevyvrátila závěr žalovaného o neexistenci společného jazyka. Manželka při jednání soudu dne 25. 5. 2023 doslova k dotazu advokáta na společný jazyk manželů uvedla, že „jazyková bariéra mezi nimi je dobrá“. K tvrzení žalovaného, že konverzace zahajuje většinou jen ona a že obsahuje jen nesrozumitelný text, emotikony a obrázky, se nevyjádřila.

57. **Žalobce** doložil ve druhém správním řízení **výpis z bankovního účtu** se zůstatkem 33 172,33 marockých dirhamů ze dne 20. 11. 2019 (asi 80 000 Kč) s většími vklady za poslední dva měsíce, které žalovaný označil v napadeném rozhodnutí jako účelové vklady. V předchozím soudním řízení správním žalobce tento argument nevyvrátil, ba dokonce se k němu ani nevyjádřil. Pokud jedno z tzv. indikativních kritérií svědčí pro závěr, že ze strany žadatele o vízum bylo manželství uzavřeno účelově, pak je namísto zabývat se jeho sociálně-ekonomickým zázemím (srov. rozsudek Krajského soudu v Plzni sp. zn. 57 A 131/2015 nebo rozsudek zdejšího soudu sp. zn. 72 A 8/2020). V neprospěch prokázané sociálně-ekonomické situace žalobce svědčí i to, že žalobce k žádosti o vízum, k odvolání ani v soudním řízení správním nedoložil potvrzení zaměstnavatele o jeho pracovní pozici, mzdě ani to, na jak dlouho by mu zaměstnavatel umožnil dovolenou, a to ani ve třetím správním řízení.
58. Zaměstnání a vedlejší **výdělečná činnost manželky** žalobce v ČR byly v předchozím řízení prokázány pracovní smlouvou, uzavřenou mezi manželkou žalobce a společností M. V. M., spol. s r. o., ze dne 22. 1. 2016 a dodatek ze dne 29. 12. 2016. Manželka žalobce je

zaměstnána jako uklízečka na ubytovně s měsíční mzdou 6 600 Kč měsíčně a pohyblivou složkou mzdy. Dodatkem byla změněna doba trvání smlouvy na dobu neurčitou. Dne 23. 1. 2016 manželka žalobce uzavřela se stejnou společností dohodu o pracovní činnosti jako dělnice ve výrobě. Dodatek ke smlouvě byl uzavřený 28. 12. 2018 z důvodu změny příjmení manželky žalobce z G. na G. (stejně příjmení, ale počestěné, s diakritikou a koncovkou „ová“). Soud zjistil z potvrzení zaměstnavatele Ml. V. M., spol. s r. o. ze dne 15. 10. 2020 průměrný čistý měsíční příjem manželky žalobce v roce 2019 ve výši 18 244 Kč a v lednu až září 2020 ve výši 18 082 Kč. Z potvrzení zaměstnavatele B. – I. s. r. o. soud zjistil celkový roční příjem manželky žalobce za rok 2019 ve výši 35 000 Kč. Soud zjistil z výpisu ze živnostenského rejstříku ze dne 8. 4. 2020, že od téhož dne má manželka žalobce živnostenské oprávnění a podle její svědecké výpovědi a vizitky se zabývá krejčovskými službami. Příjem z této činnosti žalobce ani jeho manželka netvrdili, ani nedoložili.

59. V nynějším soudním řízení manželka žalobce doložila zůstatek na účtu 332 567,46 Kč ke dni 22. 11. 2021 a prohlásila, že se jedná o její finanční prostředky. Manželka žalobce doložila ve správním řízení doklad, že žalobce jí převedl 19. 11. 2021 prostřednictvím Western Union částku 12 121 Kč. Žalobce nedoložil v nynějším správním řízení a soudním řízení správním žádný doklad o zaměstnání nebo jiné výdělečné činnosti a o příjmech z této činnosti. Žalobce nevyvrátil závěry správních orgánů z obou správních řízení o své slabé socioekonomické situaci, nedokončeném vzdělání a praxi v nízko kvalifikovaných profesích. Žalobce nijak nedoložil za dobu od sňatku v roce 2019 ani délku pracovní praxe, pokrok ve vzdělání či odborný a pracovní růst, s jedinou výjimkou, a to potvrzení o absolvování kurzu fitness trenéra.
60. Soud zjistil v předcházejícím řízení z výpisů **Moneta money bank a. s.** zůstatky na účtu manželky žalobce dne 9. 3. 2020 ve výši 303 005,78 Kč a dne 15. 10. 2020 ve výši 302 949,45 Kč. Ve správním spise bylo založeno potvrzení téže banky k těmto účtům ze dne 1. 11. 2019 o zůstatku 236 060,67 Kč. Tyto výpisy neosvědčují původ příjmů ani skutečnost, že by manželka byla schopna oba manžele uživit z těchto úspor v posuzovaném případě po delší dobu se zohledněním věku žalobce (který v roce 2020 vstoupil do pátého decennia života; manželka je o šest let starší), se zohledněním prokázaného nepříznivého zdravotního stavu manželky žalobce, jejich vzdělání, pracovních kvalifikací, zkušeností, praxe a celkových majetkových poměrů. Nejde jen o obživu samotnou, zajištění základních životních potřeb, bydlení atd., ale i placení pojistného na zdravotní pojištění a sociální zabezpečení, příp. cestovní pojištění žalobce jakožto cizince. Soud přisvědčil argumentu žalovaného, že žalobce s ohledem na jeho vzdělání, praxi, majetkové a příjmové poměry a jeho celkové zázemí včetně zázemí manželky nejsou zárukou, že by se nemohl stát zátěží pro sociální systém ČR (srov. rozsudek Krajského soudu v Plzni č. j. 17 A 52/2021-56, bod 26).
61. **Manželka** žalobce uvedla soudu v předcházejícím řízení ve své svědecké výpovědi, že „**má byt**“. Avšak žalobce vlastnické právo manželky k bytu neprokázal, doložil ve správním řízení pouze smlouvu o nájmu bytu 1+1 na adrese Š., V. M., s nájemným 6 500 Kč měsíčně, což odpovídá podle potvrzení zaměstnavatele základní měsíční mzdě manželky jako uklízečky na ubytovně. Smlouva, kde je manželka žalobce uvedena jako nájemkyně, není datovaná, a zjevně část smlouvy chybí, zejména stránka s datem a podpisy. Smlouva tak není hodnověrným důkazem o zajištění ubytování. V nynějším správním řízení a soudním řízení správním manželka žalobce doložila shora citovanou nájemní smlouvu opatřenou daty a podpisy. Z dokazování vyplynulo, že manželka žalobce nemá v ČR

vlastní nemovitost a žalobce nemá žádnou nemovitost v Maroku ani jinde, ostatně to ani netvrdil.

62. Žalobce v žalobě tvrdil, že s manželkou společně vedou oddělenou domácnost a oba přispívají na domácnost druhému. Bylo však prokázáno, že žalobce poslal jen jedenkrát manželce asi 12 000 Kč prostřednictvím Western Union. Nic jiného k tomuto tvrzení nedoložil.
63. Soud uzavírá, že z prokázané výdělkové, finanční a majetkové situace vyplývá, že manželé by se mohli do data vydání napadeného rozhodnutí navštěvovat častěji anebo nějakou dobu společně žít a vést domácnost, ale neučinili tak. Žalobce si práci v ČR nebo v její blízkosti nenašel a nehledal a manželka v Maroku nebo jiné zemi práci nehledala a soustředí se na výdělečnou činnost v ČR, a to i do budoucna, rozvinula svou živnost. Žalobce hodnověrně netvrdil ani neprokázal, že v ČR by mohl najít zaměstnání nebo podnikat v některé z uváděných nebo jiných profesí (prodavač aut, řidič, fitness trenér). Žalobce neprokázal vzdělání, pracovní praxi ani znalost českého jazyka.
64. V předcházejícím soudním řízení správním z **e-mailové korespondence manželky žalobce a žalovaného**, resp. velvyslanectví soud zjistil, že 6. 3. 2019 se manželka žalobce dotázala v souvislosti se záměrem uzavřít sňatek s občanem Maroka v červnu 2019 na potřebu nahlášení sňatku na velvyslanectví v Rabatu. Manželka žalobce zaslala žalovanému 9. 3. 2020 vysvětlení ke vztahu se žalobcem a žalovaný dne 11. 3. 2020 sdělil manželce žalobce stav řízení a odpověděl na dotazy ohledně poplatku a dalšího postupu. Manželka žalobce se dotazovala 30. 7. 2020, 20. 8. 2020, 21. 8. 2020, 25. 8. 2020 (poté, co si žalovaný vyžádal e-mailem od manželky žalobce její telefonní číslo) a 14. 9. 2020, kdy bude vydáno rozhodnutí o žádosti o nové posouzení důvodů neudělení víza. Ve vysvětleních k jejich vztahu a účelovosti manželství manželka uvedla shodné informace jako ve svém písemném prohlášení a svědecké výpovědi, zejména že chce být v ČR se žalobcem, aby jí pomohl s podnikáním, že má dostatek finančních prostředků na ubytování, vízum a jeho zdravotní pojištění, že tvrzení o obcházení zákona je poškozující, že se cítí diskriminována, že ona musí jezdit za starými rodiči na Ukrajinu, to ji omezuje a nemůže často cestovat do Maroka. E-mailová korespondence neosvědčila neúčelovost manželství, obsahuje pouze obecná tvrzení a skutečnosti osvědčené jinými důkazy.
65. V předcházejícím soudním řízení správním soud zjistil z nedatovaného otisku obrazovky z Google překladače, označeného jako „preklad na prvni turistickou viza“ následující překlad z francouzského jazyka: „Váš záměr opustit území členů před uplynutím doby platnosti víza nemůže být prokázán neposkytli jste důkaz o tom, že máte prostředky na obživu po dobu pobytu nebo způsoby návratu do země původu nebo bydliště nebo pro tranzit do třetí země, ve které je vaše přijetí zaručeno, nebo nejste schopni tyto prostředky legálně získat“. Tento text odpovídá důvodům zamítnutí žádosti o krátkodobé vízum ze dne 31. 5. 2018 tak, jak prokázal správní spis k této žádosti, který si soud od žalovaného vyžádal (č. l. 10). Odůvodnění zamítnutí žádosti je rovněž obsahem napadeného rozhodnutí a dokládá argument žalovaného z napadeného rozhodnutí, že pokud by žalobce netěžil ze statusu manžela občanky ČR, neměl by *a priori* právo pohybu a pobytu v EU.
66. Žalobce při pohovoru v druhém správním řízení uvedl, že s manželkou **plánují dvě děti**. Manželka ve svém prohlášení ze dne 14. 2. 2020 o dětech vůbec nehovoří. Nesporné bylo, že je rozvedená a má (tehdy) osmadvacetiletou dceru, která žije samostatně. Před soudem manželka vypověděla k dotazu žalovaného, proč neuvedla plánování dětí ve správním

Shodu s prvopisem potvrzuje Bc. A. V.

řízení, že „to je její osobní věc, není mladá, byla zdravá“. Ze zprávy gynekoložky ze dne 22. 10. 2020 soud zjistil, že manželka je „bez potíží“. Žalobce zaslal soudu dne 23. 6. 2021 žádost o přednostní vyřízení věci a doložil ho zprávou ze dne 18. 6. 2021 o náročné onkologické léčbě manželky s doporučením péče rodiny vzhledem k významným vedlejším účinkům léčby (soud proto rozhodl věc přednostně). K dotazu advokáta žalobce, zda je nemoc důsledkem odloučení od žalobce, manželka uvedla, že „to bylo spíš kvůli těžké práci“. Z čestného prohlášení a svědecké výpovědi manželky plyne, že děti neplánuje a odloučení od žalobce jí nezpůsobilo nynější těžké onemocnění. V nynějším soudním řízení správním i předcházejícím správním řízení manželé o dětech již nehovoří. K dotazu advokáta žalobce manželka pouze uvedla, že „plánování rodiny je těžké“.

67. Soud zjistil z dokazování ve věci sp. zn. 72 A 54/2020, že manželka v prohlášení ze dne 14. 2. 2020 uvedla, že pro její ukrajinské **rodiče** je cestování náročné, že sama hodně cestuje na velké vzdálenosti a má kamarády v Rusku. Při vycestování do Maroka by byla daleko od stárnoucích rodičů. Rodiče se sňatkem souhlasili. Ve svědecké výpovědi před soudem uvedla, že k rodičům to má letecky hodinu a že žalobce potřebuje na Ukrajinu vízum. Z uvedeného se podává, že manželka žalobce upřednostňuje pobyt blíže k rodičům a v místě svého zaměstnání a že pro žalobce je problematická cesta na Ukrajinu. Uvedené v souvislostech s ostatními okolnostmi rovněž vede k závěru, že žalobce uzavřel manželství účelově s cílem dostat se do EU a že nešlo o uvážlivé rozhodnutí o reálném manželském soužití.
68. Tyto závěry potvrdila v nynějším soudním řízení správním svědecká výpověď manželky, když na dotaz žalovaného uvedla, že chce být v ČR se svou rodinou, dcerou a na dotaz advokáta žalobce sdělila, že podporuje svou rodinu na Ukrajině, proto necestuje do Maroka a o stěhování do Maroka neuvažuje, může tam jet na dovolenou. Žalobce za 42 let svého života z Maroka nikdy nevycestoval, jak potvrdil v pohovoru ve druhém správním řízení. V žádném ze správních řízení nebylo prokázáno, že by žalobce živil manželku nebo svou marockou rodinu a prokázal by svá tvrzení o dobré socioekonomické situaci.
69. Manželka žalobce uvedla v prohlášení ze dne 14. 2. 2020, že **nepřijala příjmení žalobce**, protože má ukrajinské doklady a nemovitost (jejíž vlastnictví nebylo prokázáno) a změna všech dokumentů by byla náročná časově a finančně. Toto tvrzení se soudu nejeví jako důvěryhodné, protože žalobce předložil soudu k důkazu dodatek k dohodě o pracovní činnosti manželky ze dne 28. 12. 2018, ve kterém je uvedeno, že „od 28. 11. 2018 došlo ke změně příjmení G. na G., č. OP..., zaměstnankyně je již občanem ČR“.
70. Z elektronických **fotografií** soud zjistil v nynějším řízení následující. Část fotografií jsou fotografie znázorňující marockou svatbu a zobrazují manželský pár a rodinu žalobce. Fotografie nejsou datované. Fotografie jsou pořízeny v místnosti (bytě) u slavnostně prostřeného stolu. Soud z fotografií zjistil společnou přítomnost manželského páru neurčeného dne na neurčené oslavě. Na fotografiích není zachycen obřad a přítomnost dalších osob. Žalobce v předcházejícím správním řízení tvrdil, že na svatbě bylo deset lidí, což neprokázal ani v minulém soudním řízení správním. Ze všech fotografií se podává, že na většině je žalobce sám s manželkou nebo jsou na nich s rodinou žalobce. Protože nejsou datovány, neosvědčují, kdy se tak stalo a kdo je na nich zobrazen. Jejich důkazní hodnota ve vztahu k prokázání neúčelovosti manželství je velmi slabá až nulová.
71. Seznam cest manželky za žalobcem ze dne 12. 10. 2022 prokazuje seznam cest, které byly již prokázány v předchozím správním a soudním řízení, přičemž přibyly pouze dvě cesty žalobkyně do Maroka v březnu a srpnu 2022 a tyto cesty nejsou sporné.

Shodu s prvopisem potvrzuje Bc. A. V.

72. Potvrzení o zůstatku 332 567,46 Kč na účtu manželky ze dne 22. 11. 2021 u Moneta Money Bank a. s. nevyvrací závěr o uzavření manželství účelově; žalobkyně netvrdila ani nepotvrdila původ peněžních prostředků.
73. Nedatované sdělení S. C., s. r. o. – e-mail a e-mailový dotaz manželky žalobce na práci ze dne 22. 11. 2021 neobsahují žádnou konkrétní informaci: na dotaz svědkyně, zda zaměstnávají i cizince, přičemž manžel je rodinný příslušník občana EU, potřebuje před příjezdem najít práci a zda musí umět dokonale česky číst a na pozici dělníka, když mluví česky na 30 %, umí něco rusky, dobře mluví a rozumí anglicky a mluví moc dobře francouzsky, zaměstnavatel odpověděl, že zaměstnává cizince, samozřejmě jsou zde i různá specifika a žádal o zaslání telefonického kontaktu. Další korespondence není doložena. Z tohoto důkazu nevyplývá, že by žalobce měl zajištěnou práci v ČR, nebo aspoň že zaměstnavatel projevil skutečný zájem o jeho zaměstnání.
74. Čtyři nedatované otisky obrazovky telefonu s informací o marockých protestech proti očkování a o zrušených letech (k letu 9. 11. 2021 a o změně letu), vytištěné 29. 11. 2021 a rukou psaný text o kontaktech na rodinu manželky a nemožnosti otevřít komunikaci v telefonu žalobce nepřináší žádné relevantní důkazy ke sporné otázce o účelovém uzavření manželství žalobce.
75. Soud dále provedl důkaz těmito listinami a vyhodnotil je následujícím způsobem. Uprchlícké vízum matky manželky žalobce ze dne 22. 11. 2023 potvrzuje tvrzení svědkyně o tom, že se stará o své rodiče, že v době války za ní přijela maminka do ČR a potvrzuje jejich konzistentní výpovědi o tom, že chce žít se svou rodinou v ČR a pomáhat jim z ČR. Dva doklady o vlastnictví nemovitosti svědkyně (vedené na jméno svědkyně za svobodna) na Ukrajině nemají vypovídací schopnost ve vztahu ke sporné otázce o účelovém uzavření manželství. Oddací listy v českém a ukrajinském jazyce potvrzují nespornou skutečnost, že žalobce a svědkyně uzavřeli 19. 6. 2019 manželství. Kopie první strany obálky s poštovními známkami, které překrývají otisky razítka pošty na Ukrajině, adresované žalobci s poznámkou svědkyně, že zásilka obsahuje doklady k žádosti o ukrajinské vízum žalobce, neprokazuje obsah dopisu a nemá vztah ke sporné otázce účelovosti manželství. Písemnost ve francouzském jazyce ze dne 3. 2. 2022 se dle prohlášení svědkyně týkala smlouvy o cestovním pojištění žalobce k evropskému vízu (na Ukrajinu). Tato písemnost nevyvrací závěr o účelovosti manželství. Doklady o koupi šperků neprokazují totožnost kupce a případného obdarovaného (doklady o koupi ze dne 18. 5. 2023, 8. 3. 2022 a 20. 6. 2019). Doklad Western Union ze dne 19. 11. 2021 prokázal převod 5.900 marockých dirhamů s přepočtem na 12 121 Kč s uvedením žalobce jako převodce a uvedením manželky žalobce jako příjemce a neprokázal původ a účel převedených peněžních prostředků. Doklad hotelu M. v M. s uvedením příjmení žalobce obsahuje název „faktura“ s nečitelným datem příjezdu v březnu 2022 a neprokazuje konkrétní ubytování ani skutečnost rozhodnou pro zodpovězení sporné otázky účelovosti posuzovaného manželství. Černobílá kopie jedné stránky cestovního pasu žalobce obsahuje ruské vízum ze dne 27. 12. 2012 na dobu od 29. 1. 2013 do 28. 2. 2013. Věrohodnost tohoto důkazu snižuje, že nebyl úředně ověřen a žalobce ho předložil až v druhém soudním řízení správním.
76. Barevné kopie cestovního pasu manželky žalobce č. X vydaného 5. 12. 2018 v počtu čtyř listů formátu B5 a sedm listů černobílých kopií pasu č. X vydaného 20. 1. 2016 potvrzují cesty manželky na Ukrajinu, do Španělska a do Maroka, přičemž otisky razítek jsou částečně nečitelné a cesty manželky do Maroka nejsou sporné.

77. Dvacet pět stran vytištěných fotografií z komunikace na mobilním telefonu (tisk dne 27. 11. 2021) s ručně psanými komentáři ukazují fotografie ze svatby žalobce a svědkyně, rodiče svědkyně, žalobce, svědkyni na výletě, obrázky jídla, záclony, domu rodičů, dekorace, emotikony, pozdravy a přání mezi žalobcem a svědkyní v ruském jazyce z překladáče. Tyto fotografie nijak nevyvrací závěr o účelovém uzavření manželství žalobce jak správní orgány a soud podrobně popsaly ve svých rozhodnutích v projednávané věci a v předcházejících řízeních. Komunikace je povrchní a netýká se žádných zásadních manželských záležitostí ani indikativních kritérií popsanych výše.
78. Závěr o účelovém uzavření manželství nevyvrátila ani svědecká výpověď manželky žalobce, ale naopak tento závěr potvrdila. Manželka vypověděla k dotazům advokáta, že od roku 2019 do roku 2021 za manželem nejela, protože byla zaměstnaná a zaměstnavatel jim zakázal cestovat. V roce 2021 byla po operaci a chemoterapii a nevydržela by dobu letu 24-30 hodin. Od posledního jednání soudu jí dva lety zrušili, do března 2022 se nelétalo. Musela mít očkování, ale to nemohla absolvovat pro svůj špatný zdravotní stav. Žalobkyně přiletěla do Maroka dne 3. 3. 2022 s doklady k žádosti žalobce o ukrajinské vízum, ale kvůli válce byla ukrajinská ambasáda od 3. 3. 2022 uzavřena. Žalobkyně musela letět zpátky ke své rodině, ale z důvodu špatného psychického stavu zmeškala let. K dalšímu dotazu advokáta svědkyně uvedla, že se žalobcem stále komunikují, milují se a rozhodnutí soudu neovlivnilo jejich vztah. K dotazu na vedení společné domácnosti uvedla, že 3. - 20. 3. 2022 spolu jezdili na výlety a nakupovali. V době války na Ukrajině přijeli do ČR za svědkyní rodiče a sestra S. K dotazu advokáta na výdělky svědkyně uvedla, že má průměrné výdělky, je zaměstnaná a podporuje svou ukrajinskou rodinu, a proto necestuje do Maroka. K dotazu advokáta, jestli uvažovala, že se přestěhuje do Maroka, uvedla, že tam může jet jen na dovolenou. K dotazu, zda bere sociální dávky a zda její výdělek stačí i pro manžela, svědkyně uvedla, že nebere žádné sociální dávky a výdělek postačuje i k uživení manžela. K dotazu na práci žalobce svědkyně uvedla, že by mu nevadilo dělat řidiče nebo v továrně v ČR. K dotazu advokáta, zda postrádá žalobce, svědkyně potvrdila, že je to psychicky neúnosné, že brala antidepresiva, že plánování rodiny je těžké; v roce 2022 chtěli mít svatbu na Ukrajině, ale nevyšlo to. Mají se rádi a chtějí spolu žít. Na dotaz advokáta, zda mohou žít v jiné zemi, svědkyně zopakovala, že žalobce potřebuje všude vízum. Svědkyně má české občanství, chce tu zůstat, má tu rodinu, zázemí, práci, podnikání, dceru a sestru a se žalobcem chce žít v ČR. S manželem komunikuje každý den telefonicky a s rodinou manžela vychází dobře, oni jim finančně pomáhají, nešetří na cestách a nákupech. K dotazu advokáta na jazyk komunikace svědkyně vypověděla, že „míchají anglicky, česky a marocky“.
79. Svědkyně k dotazům žalovaného, zda umí rusky, když elektronická komunikace probíhala v ruštině, a zda žalobce umí rusky, vypověděla, že žalobce umí ruská slova, ale rusky neumí mluvit. Na dotaz, proč byla komunikace vedena v ruštině, svědkyně vysvětlila, že to bylo jednodušší s překladáčem. K dotazu žalovaného, že když manželé nemají společný jazyk a mají jazykovou bariéru od sňatku dosud, proč se nenaučili společný jazyk, svědkyně objasnila, že žalobce byl psychicky týrán a zhroucený a v Maroku kurzy češtiny nejsou. K dotazu, zda neexistují online kurzy, svědkyně řekla: „Nevím“. K dotazu, proč se nesetkali v jiné zemi, přičemž neočkování chápe, ale šlo cestovat do jiných zemí, které měly mírnější opatření, svědkyně oponovala, že nemohla cestovat, protože každou hodinu zvracela a chodila na WC a zaměstnavatel jim to zakázal. K dotazu, zda svědkyně neuvažovala o výkonu profese švadleny v jiné zemi, uvedla, že celý život je odloučena od dcery, stále v cizině, musí se učit jazyk a teď může být s dcerou, chce být se svou rodinou.

Na dotaz, zda se změnilo něco od rozsudku soudu 4. 10. 2021 do podání žádosti o vízum v únoru 2022, jestli proběhla nějaká návštěva, svědkyně odpověděla, že nic se nezměnilo. K dotazu žalovaného na doklad o vlastnictví na Ukrajině doložený dnes soudu, proč na něm je uvedena jako vlastník S., svědkyně uvedla, že to je její majetek, že řekla „sestra“, ale je to sestřenice. Majetek je „napsán na původní jméno“ svědkyně. Svědkyně k dotazu na majetek a výdělky vypověděla, že má úspory a k dotazu, proč žalobce nedoložil potvrzení o zaměstnání a smlouvu, svědkyně odkázala na to, že v Maroku je těžké „pracovat na papíry“ stejně jako v ČR a na Ukrajině. Žalobce podniká, má peníze doma a v autech a zařídil z těch peněz svědkyni dílnu.

80. Svědkyně k dotazu advokáta na socioekonomickou situaci žalobce odpověděla, že je velmi dobrá. K dotazu advokáta, zda se vylepšila jazyková bariéra od rozhodnutí soudu, svědkyně sdělila, že se hodně vylepšila, že mluví už s rodinou žalobce a s manželem si velmi dobře rozumí v běžných věcech a doslova uvedla, že „jazyková bariéra mezi nimi je dobrá“. Její vztah se žalobcem se prohloubil právě proto, že mají problémy.
81. Soud z výpovědi svědkyně vyvodil, že svědkyně nerozumí v českém jazyce významu všech dotazů zástupců účastníků řízení, zejména pokud tvrdí, že mezi ní a manželem je jazyková bariéra, což je jedno z indikativních kritérií podle Příručky pro účelové sňatky, které svědčí ve prospěch závěru, že jde o účelově uzavřené manželství. Jazykovou bariéru osvědčily všechny provedené důkazy ve správním i soudním řízení a žalobce neunesl přenesené důkazní břemeno a svá tvrzení neprokázal, stejně jako svá nevěrohodná tvrzení o jazykovém porozumění neosvědčila svědkyně.
82. Pokud jde o společné plány manželů do budoucna, jak v tomto řízení, tak v minulém řízení sp. zn. 72 A 54/2020, žalobkyně setrvale deklaruje svůj zájem žít v ČR se svou dcerou poblíž dalších příbuzných z Ukrajiny a nemá žádný záměr ani dočasně žít se žalobcem v Maroku nebo jiné třetí zemi.
83. Manželství neplní svou funkci ani po čtyřech letech trvání. Žalobce tvrdí, že má dobrou ekonomickou situaci, manželka žalobce také, ale nesešli se víc než devětkrát od roku 2013, tj. za více než deset let. Nesešli se víckrát v Maroku ani nikde jinde po celém světě. Pandemie covid-19 cestování nezastavila, zejména v letních měsících. Nejde o „slovíčkaření“. I kdyby bylo něco „ztraceno v překladu“, je zjevné, že kontakty manželů ani dle jejich tvrzení nejsou časté a intenzivní a manželé nevyvíjeli za deset let snahu o více delších setkáních a o soužití. Ve věci sp. zn. 72 A 54/2020 bylo prokázáno, že o dítěti oba hovoří až ve chvíli, kdy manželka uvede, že je vážně nemocná a jako sedmačtyřicetiletá žena uvede, že „ví, že není mladá“ a navíc stále hovoří o rozvoji svého podnikání jako vedlejší činnosti při dvou zaměstnáních (uklízečka, dělnice) a o péči o staré rodiče, za kterými musí často jezdit na Ukrajinu, a proto nemůže jezdit do Maroka. Ke kvalitě tlumočení při pohovoru soud poukazuje na to, že žalobce se záznamem pohovoru souhlasil, což potvrdil svým podpisem. Žalobce ve správním řízení nenamítal, že pohovor byl špatně tlumočen.
84. Ze všech podání manželky nevyplývá, že by si byla vědoma vážnosti situace a všech důsledků a počítala například s tím, že vzniká společné jmění manželů, že manžel dědí polovinu jejího majetku společně s její dcerou nebo s tím, že manželovi mohou v manželství vznikat dluhy a manželka je za ně rovněž odpovědná, pokud si manželé nesmluvili jiný režim, což manželé netvrdili; nebo s tím, že rozvod s cizincem nemusí být jednoduchý.

85. Účelovost, obcházení zákona nebo zneužití práva nejsou pouze kategorie cizineckého práva v oblasti víz, posuzují je správní orgány a soudy i u jiných jednání (například v přestupkových řízeních, vyplácení fingovaného nemocenského atd.). Tato jednání jsou vždy posuzována v jejich kontextu, celistvosti, s přihlédnutím ke všem okolnostem věci, jak to ukládá správní řád v § 2 odst. 4, což se stalo v posuzované věci. Zneužitím práva se rozumí situace, kdy i přes formální naplnění požadavků zákona nedošlo k naplnění jeho účelu a smyslu (objektivní podmínka) a zároveň kdy hlavním či převažujícím účelem jednání subjektu bylo získání výhody (subjektivní podmínka). Jinými slovy, je vytvořena umělá konstrukce pro získání nějaké výhody, kterou by žadatel bez této umělé konstrukce nezískal. Prokazuje se vytvoření formální podmínky a úmysl získat výhodu. V posuzované věci nebylo sporu o formálním uzavření manželství mezi žalobcem a I. G. Současně byl prokázán úmysl žalobce získat právo volného pobytu a pohybu v EU.
86. Institut manželství upravuje zákon č. 89/2012 Sb., občanský zákoník (dále jen „NOZ“). Podle § 687 odst. 2 NOZ jsou manželé povinni žít spolu. Podle § 691 odst. 1 NOZ nemají-li manželé rodinnou domácnost, nese každý z nich náklady své domácnosti; to je nezbavuje povinnosti navzájem si pomáhat a podporovat se. Je nesporné, že v posuzované věci manželé nemají společnou domácnost, tudíž i společné obydlí, vůbec nehovořili o společném majetku, což je znakem manželství, a jak s ním nakládají. Žalobce se odvolává na zákon o rodině, ten ale od roku 2014 neexistuje. Bylo prokázáno, že žalobce a paní I. G. nejsou skutečnými partnery, netráví spolu volný čas (s výjimkou části dovolené, tedy jen výjimečně). Jejich vztahy nejsou předmětem jejich zájmu. Jde o vztahy zejména osobní, psychické, sexuální, ale i materiální. Vytvoření rodinné domácnosti je však pravidlem a jen ve výjimečných případech společné bydlení a spolužití nespádají v jedno. Vždyť založení a udržení manželského a rodinného společenství je s vytvořením rodinné domácnosti nerozlučně spjato. Manželé se na oddělených domácnostech mohou dohodnout, předpokladem je, že toto řešení není trvalé. Pokud se manželé dohodnou, že budou *trvale* bydlet odděleně, či jeden z nich opustí rodinnou domácnost s úmyslem žít *trvale* jinde (§ 743 odst. 3), bude záležet na posouzení jiných okolností soužití manželů, zda ještě tvoří manželské společenství. V posuzované věci nejde o situaci, kdy by některý z manželů rodinnou domácnost opustil – ta totiž nikdy nebyla založena (srov. WESTPHALOVÁ, Lenka, KYSELOVSKÁ, Tereza. § 687 [Povinnosti a práva manželů]. In: KRÁLÍČKOVÁ, Zdeňka, HRUŠÁKOVÁ, Milana, WESTPHALOVÁ, Lenka a kol. Občanský zákoník II. Rodinné právo (§ 655–975). 2. vydání. Praha: C. H. Beck, 2020, s. 71, marg. č. 5).
87. Ani další důkazy neprokázaly řádný manželský život ve smyslu citovaného ustanovení NOZ a judikatury NSS.
88. Videozáznam, který soud provedl jako důkaz při jednání, obsahuje animaci složenou z fotografií žalobce a jeho manželky se srdíčky a hudbou. Osmdesát fotografií (přílohy žaloby A a C) zahrnuje snímky žalobce s manželkou případně s rodinou žalobce v Maroku v interiéru a exteriéru při rodinných setkáních a výletech. Videozáznam ani fotografie nevnáší pochybnosti do skutkového stavu, který zjistily správní orgány ve správním řízení v souladu s § 3 správního řádu.
89. **Soud neprovedl důkazy** fotografiemi předloženými u jednání soudu a které jsou z let 2019–2023, protože jsou již několikrát součástí správních spisů a soudního spisu a fotografie pořízené po datu vydání napadeného rozhodnutí soud nemůže zohlednit s odkazem na § 75 s. ř. s. (na všech fotografiích žalobce s manželkou nebo oba s jeho rodinou).

90. Advokát žalobce odkazoval v žalobě na fotografie ve správním spise, tam ale obsaženy nejsou. Je zde pouze několik snímků v rámci internetové nesrozumitelné komunikace a ty zobrazují zčásti opětovně fotografie, které soud hodnotil výše, a na jiných je zobrazeno jídlo, vozidlo, členové rodiny I. G. Doprovodný text je v různých jazycích a nemá žádný smysl a je doplněn o řadu opakujících se emotikonů.
91. V porovnání s věcí posuzovanou zdejším soudem pod sp. zn. 72 A 8/2020 nynější případ vykazuje daleko méně důkazů a indicií o tom, že o účelové manželství nejde. V nyní posuzovaném případě se žalobce s manželkou vídali a komunikovali mnohem méně často a neplánovali skutečně společnou budoucnost ani děti (nezjišťovali u lékařů možnou plodnost páru, jako v odkazované věci), mnoho pro ni neudělali. Důkazy, že by tomu bylo jinak, nepředložili.
92. Žalobce předložil důkazy o sedmi kratších setkáních páru v Maroku během dovolených, ale nedoložil žádné delší společné soužití, žádné vedení společné domácnosti ani komunikaci o podstatných věcech v manželství od jeho uzavření a do budoucna. Dokazování provedené v třetím správním řízení a v tomto druhém soudním řízení správním utvrdily soud v závěru, že žalobce uzavřel manželství účelově. Samotná existence zřídkaových intimních styků, pokud by k nim docházelo, neprokazuje manželský život a nevyvrací závěr o účelovém uzavření manželství. Žalobce v pohovoru dne 8. 2. 2022 řekl, že manželku od svatby v roce 2019 neviděl, že chce zůstat v ČR a žádat o přechodný pobyt. Žalobce sdělil v paralelním pohovoru dne 15. 3. 2022, že chce momentálně být se svou manželkou do té doby, než změní názor, myslí, že se vrátí zpět do Maroka, ale ne hned a doufá, že ona změní názor a pojedje s ním žít do Maroka; teď je manželka „ale zblázněná do města, kde žije a pořád o něm mluví a musí také zůstat v ČR kvůli lékařské péči“. Naopak, manželka konstantně v obou správních a soudních řízeních jednoznačně hovoří o tom, že chce zůstat v ČR kvůli dceři, rodině a práci, vůbec neuvažovala o tom, že by žila se žalobcem v Maroku či jinde. Ostatně to ani nezkusila. Z těchto výpovědí vyplynulo, že ve skutečnosti žalobce s paní G. nejsou vůbec domluveni na společném soužití; to nemá v jejich případě žádnou perspektivu. Ani jeden z manželů do budoucna nepočítá se společným soužitím v zemi, na které by se domluvili. Lety do Maroka byly rušeny či znemožněny jen v určitém omezeném kratším období. Vztah žalobce s paní I. G. se nevyvíjel tak, že by postupem času vůbec směřoval k manželskému životu. Manželka při jednání soudu ve věci sp. zn. 72 A 54/2020 vypověděla, že se vzali proto, že žalobce nedostal vízum do ČR. Jinými slovy, manželka potvrdila, že sňatek proběhl za účelem získání víza coby formálního rodinného příslušníka. V přezkoumávaném správním řízení ani v soudním řízení správním žalobce tento závěr nevyvrátil. Manželé se za více než deset let (2013–2023) viděli nejvýše devětkrát, z toho do sňatku pouze čtyřikrát. Tato frekvence setkání odpovídá spíše tomu, že manželka žalobce má oblíbené místo dovolených, a nikoli manželský vztah. To potvrzuje svědecká výpověď manželky, ve které k dotazu advokáta žalobce, jestli uvažuje o přestěhování o Maroka řekla, že „tam může jet jen na dovolenou“ a že když byla v Maroku 3. - 20. 3. 2022, jezdili se žalobcem na výlety a nakupovali.
93. Ze způsobu a obsahu komunikace a rozporů v pohovorech se podává, že manželé se nevidají, nekomunikují spolu telefonicky ani prostřednictvím videohovorů a mají o sobě navzájem minimální znalosti a nejeví o sebe a manželský život opravdový zájem.
94. Žalobce i paní I. G. vlastními výpověďmi zpochybňují existenci manželského vztahu a společné budoucnosti, které neprokázaly ani ostatní provedené důkazy. Z provedeného dokazování se podává, že žalobce a paní I. G. jsou známí, občas komunikují na úrovni,

kteřá neodpovídá hlubokému a vážnému vztahu. Není u nich vyloučen nějaký přátelský vztah, ale není zde žádný důkaz, který by prokázal takovou kvalitu partnerského vztahu, která by vyvrátila závěr o účelovém uzavření manželství. Žalobce bagatelizuje rozpory v tvrzeních manželů, které upevňují přesvědčení o účelovém sňatku, ale přenesené důkazní břemeno o pravdivosti svých tvrzení neunesl. Komunikaci se žalobcem zahajuje ve většině případů paní I. G. Všechny shora citované důkazy vnáší pochybnosti do tvrzení žalobce o vážném vztahu a svědčí naopak pro domnělé, zdánlivé, fiktivní („virtuální“) manželství. Žalobce měl možnost během tří správních řízení předložit či navrhnout důkazy, které by jeho tvrzení potvrdily, ale neučinil tak. Pomíjí rozhodná fakta a předkládá nevýznamné subjektivní názory. Důkazy opakovaně potvrzují především několik krátkých dovolených paní I. G. v Maroku a kontakt se žalobcem během dovolené. Avšak paní I. G. má nárok na nejméně čtyři týdny dovolené ročně (podle § 212 odst. 1 zákona č. 262/2006 Sb., zákoník práce), tj. za dobu tvrzeného vztahu od roku 2016 do roku 2022 za sedm let celkem 28 týdnů, ale se žalobcem strávila jen část své dovolené (asi dvě třetiny). Soud nepopírá, že i vztah v popsané kvalitě může mít pro paní I. G. nějaký přínos, ale nelze ho kvalifikovat jako reálné manželství a dovozovat z něj požadované právní nároky na pobyt a pohyb žalobce v schengenském prostoru se všemi benefity.

95. Provedené dokazování ve správním a soudním řízení neprokázalo úmysl žalobce a jeho manželky vést společný rodinný život (negativní úmysl), ale prokázalo záměr obejít předpisy přistěhovaleckého práva (pozitivní úmysl). Návštěvy, které trvají několik dnů nebo týdnů, nelze považovat za vedení společné domácnosti. Manželka žalobce ve svědecké výpovědi před soudem uvedla, že se vzali, protože první žádost žalobce o krátkodobé vízum byla zamítnuta. I kdyby šlo o nevhodné vyjádření manželky žalobce, provedené dokazování v jeho celistvosti neosvědčilo naplnění morálního závazku manželů provázet jeden druhého na cestě životem, i když nejsou fyzicky nablízku (srov. rozsudek NSS č. j. 4 Azs 228/2015-40). Žalobce v žalobě poukazuje na kvalitu manželského vztahu, ale vůbec se nevyjadřuje k důvodu a motivu uzavření manželství.
96. Nedůvodná je námitka zásahu do soukromého a rodinného života manželů. Bylo prokázáno, že manželé spolu rodinný život nevedli, že spolu nikdy nežili s výjimkou sedmi krátkých pobytů v Maroku (do podání poslední žádosti o vízum) a nic pro společné soužití a vedení domácnosti aspoň po nějakou dobu v kterékoli zemi neučinili. Sami manželé při předkládání důkazů označují fotografie z těchto pobytů jako „výlety“ a „dovolené“. Rozhodnutí tak nemohlo zasáhnout do zavedeného a rozvinutého manželského soužití. Z daných okolností si žalobce musel být vědom, že realizace zamýšleného rodinného života v hostitelské zemi bude problematická. Krátkodobý pobyt by se navíc s tvrzenými záměry žalobce o jeho manželském životě vůbec neslučoval.
97. Žalovaný unesl své důkazní břemeno, zkoumal věc pečlivě a prokázal účelovost manželství způsobem, o kterém nejsou důvodné pochybnosti, tedy v souladu se zásadou materiální pravdy. Žalobce opak neprokázal. I když účelové uzavření manželství prokazuje správní orgán, v okamžiku jeho prokázání se přenesl důkazní břemeno na žalobce a je na něm, aby prokázal opak. Jakmile jedenkrát bylo prokázáno účelové uzavření manželství, věrohodnost nejméně jednoho z manželů je již zpochybněna. Přesvědčivými tvrzeními a důkazy lze tento závěr zvrátit, avšak v posuzované věci nastal opak a dokazování ještě více potvrdilo závěr o obcházení zákona.
98. Evropský soud pro lidská práva (dále jen „ESLP“) konstantně judikuje, že stát má právo rozhodovat o vstupu, pobytu a vyhoštění cizích státních příslušníků ze svého státního

území (např. rozsudek velkého senátu ESLP, Ünér proti Nizozemí, č. 46410/99, ze dne 18. 10. 2005, bod 54). V posuzovaném řízení panuje zásada, podle níž mají státy právo kontrolovat vstup jiných osob než vlastních státních příslušníků na státní území. Ve věci C-84/12 státní příslušník Íránu chtěl v Německu navštívit bratra, který tam měl azyl, a neprokázal dostatečné prostředky jak na obživu po dobu svého pobytu, tak na zajištění návratu do Íránu; nové rozhodnutí se zakládalo na existenci převažující pochybnosti o úmyslu žalobce vrátit se zpět. Jak vyplynulo ze stanoviska generálního advokáta v této věci, jde o posouzení rizika nedovoleného přistěhovalectví a dále pochybnost o úmyslu opustit území, což jsou dvě samostatná kritéria. V posuzovaném řízení panuje zásada, podle níž mají státy právo kontrolovat vstup jiných osob než vlastních státních příslušníků na státní území (srov. rozsudek SDEU ve věci C-84/12, bod 47). Vízum není chápáno jako právo, nýbrž jako povinnost uložená tomu, kdo si přeje krátkodobě pobývat na území členského státu, tzn. jako předpoklad vstupu na území EU, což lze vysvětlit zejména vlastní funkcí víza. Vízum chápáné jako předchozí oprávnění ke vstupu na území je nástrojem kontroly vstupů na státní území, a tím i migračních toků, a stejně tak může být i nástrojem zahraniční a bezpečnostní politiky. Činnost prováděná na úrovni Unie ve vízové oblasti přitom sleduje jednoznačně spíše defenzivní cíl, a sice boj proti nedovolenému přistěhovalectví a zamezení spekulativnímu podávání žádostí o víza („visa shopping“), tzn. zamezení tomu, aby členský stát přijal vízovou politiku, o níž bude všeobecně známo, že je k žadatelům vstřícnější, neboť taková politika představuje potenciálně riziko destabilizace schengenského prostoru kvůli absenci kontrol na vnitřních hranicích. Podle zdejšího soudu v posuzovaném případě rozhodnutí žalovaného zcela vyhovuje požadavkům podle rozsudku SDEU ve věci C-84/12, individuální okolnosti věci byly posouzeny dostatečně.

99. Závěrem soud shrnuje, že správní orgány zjistily správně skutkový stav, vybraly správně právní předpisy, pod které jej subsumovaly a z toho vyvodily v souladu se zákonem správný celkový skutkový i právní závěr, se kterým se soud ztotožnil. Přezkoumávaný proces byl souladný se zákonem a oba správní orgány svá rozhodnutí řádně odůvodnily. Ani nově tvrzené a prokázané skutečnosti neodůvodňují závěr, že šlo o trvalý manželský svazek. Žalobcova verze příběhu je nevěrohodná a dokazování potvrdilo právní závěr o účelovém uzavření manželství. Proto soud žalobu zamítl jako nedůvodnou v souladu s § 78 odst. 7 s. ř. s.
100. Soud rozhodl o nákladech řízení v souladu s § 60 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl na věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci neúspěšný žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení (výrok III) a žalovanému v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly, respektive ani úhradu nákladů řízení nepožadoval, proto se mu náhrada nákladů řízení nepřiznává (výrok II).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku je **možno** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

Olomouc 25. května 2023

JUDr. Martina Radkova v. r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje Bc. A. V.